

Péntek Róbert

# Bujdos-óra

Mindenségmedence versekben





Péntek Róbert

# Bujdos-óra

Mindenségmedence versekben

Sipos Eszter rajzaival

Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület  
Pilisvörösvár, 2019, 2020

© Péntek Róbert, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)  
© Sipos Eszter, 2019, 2020

# Ajánló

## Péntek Róbert: Bujdos-óra című verseskötetéhez

A kötetből néhány sort kiragadva írom eme ajánlót, hiszen a költő helyettünk is megfogalmazza azt, amit mi, olvasók csak érezni tudunk. Örülni annak, hogy részesei vagyunk egy gyönyörű világnak, Emberi mivoltunk csodájának.

Érezzük az ámulatot, szerelmet újra és újra, hiszen elvárosiasodott életünk is csak cseppnyi jégszilánk a természet, dombok, mezők gyönyörű lágy tengerében.

Aludni akarok csillagkör alatt,  
galambháton repülni, hol még kapu maradt,  
nem csak lámpafények gyűlésát lesni  
földtelen-égtelen börtönben szenvedni

*(részlet az A-Kar-ás című versből)*

Mintha világ nem létezett volna,  
Olyan homály terült a bodoki vadonra.  
Csak öreg barátom, a boróka volt velem,  
Tövében én, majd ő is zenélt nekem.

*(részlet a Bor-oka című versből)*

Természetből fakadtunk, és kényszeredve, küszködve távolodunk attól, ami Emberi létezésünk örömódája lehetne, a szeretetben való létezés. Szeretni élni, szeretve szeretni. Nyüzsgő életünk zaklatottsága által beszűkülve szenvedő mivoltunk csak töredéke önvalónknak. Nem vagyunk elhagyatva, segítők e könyv, vegyük kezünkbe, és kezdjük ismét rátalálni egymásra, a világra és önmagunkra.

Szájon csókolom a babám,  
Karom gyöngén a derekán:  
Nem szúr szeme többé.

Tésztás karja a nyakamba,  
Rám sült finom, ropogósra  
Izzó szerelemtül.

*(részlet a Bodzabokornak tövibe című versből)*

Tudod, te sose kérdezted, hogy vagyok,  
Érdeklődő buzgalommal, s ha feltettem  
Neked kérdésem őszinte kíváncsisággal, ok  
Nélkül üresen kongó válaszodban hevertem.  
Kezet ráznék veled, elismerő szorítással,  
Váll veregetve kacagnánk mohón az ajtó előtt,  
S előre engednélek kedves ajtónyitással,  
S a mennyek csarnokában már nem látnál háztetőt.  
Legyünk barátok, Ember, figyelj rám!  
Bár hallanád zsoltárim a diszkóban,  
a TV előtt ülve, s megtudnád,  
Mily magánnyal várlak téged, ezernyi szóban.

*(részlet a Találkozhatnánk című versből)*

Érzéseink áldásai megelevenednek, ahogy magunkra szánt  
időtlen végtelenben együtt merengünk Péntek Róbert, ifjú  
költő barátom versein, amelyek régről ismerős, kedves érzel-  
meimmel töltöttek el.

Tóth Zsolt  
Az emberiség eszmélése,  
holisztikus pszichofizika című könyv szerzője

# Pénteki Bujdos-órák

(bemelegítő)

Péntek Róbert nem vasárnapi költő, de a „Másnaposság” mégis péntekien Pazar kvinteszencia. Januári pénteki ötödike majd vízkereszthatos, és a „Másnaposság” úrkeresztelője, egyben Attila Nap is, a „Hetedik”, és a Név-Vén-ben Egy a Költő és a Király... A „Másnaposság”-ban Péntek kimondhatatlanul Attilává józanodik: Szlávkarácsonyi (újjá)születésben névlegesen is költővé vízkereszteltetik, hogy ezen a réven osztor-írónjával tisztává verselhesse Kárpátiát, a Világ Templomát, kioldja az írt az ónból, s 2018 boldogasszony havának nyolcadik napján tiszta szívét az ír-hoz kösse...

Péntek ismeretlenül keresi fel, kelti föl, költi-köti a szavakat-barátságokat mindazokkal, akik ismerősként oldódnak fel verseiben és élük meg mindennapi másnaposságaikat...

Mindenekelőtt azonban maga is más, előző költészetekben gyökerezik-gyökeredzik (ilyen a természete), szépszavait átítatják versíró őseinek magyar ázatai...

Úgy tűnik mégis, hogy nem a tegnap, de legalábbis a másnap, a Nap-mása marta bele magát lelkének költői martajaiba, s adta meg a jelt, hogy beszélhet, hogy beszéljen, hogy beszélnie kell, hisz erre született...

Bár partjait maga mossa, szókeltései mégsem parttalanok, s mint ahogy beszédének folyama is fákat éltet, emberünk mégsem fűzfapoéta vagy amolyan versfaragó...

Péntek: az ötödik elem, maga a fa s faragvány...

Szélfúttá kemény-fa-ragvány...

Fa rag...

Fa...

Már 2012 őszén is „fázik, vacog” a lelke a „Hideg”-ben, hogy egy évvel később fénytáncot járjon a sötét parketten az őszi fák karának zenéjére, egy le nem szállt angyallal...

A balatoni tangó tavaszi keringésbe, keringőbe csap láthatatlanul, mint a jövőre nyíló cseresznyevirágban is ott lappang

láthatatlanul a pénteki cseresznye, a cseresznyében a mag, s a magban a jövő cseresznyefa...

2013 decemberében visszatér magjába: „(...) Magában, mint réten öreg / fa áll, vörös tulipánnal kezében/ vár az ifjú, ámde hervadó száll legény, / szeme csillog, mint hulló hó: egek kemény / könnye. (...)” (Téli zenész – részlet)

2016. december 12-én, Gábriel napján arkangyali sugallat hatása alatt áll, amikor a következőket mondhatja vele az égi hírnök:

Halljátok é mit regél  
roszogón a főnix-fa: Él  
a fényesség, pislákolva lölkedben,  
halovány kontúrú testedben.

Ahogy a nyár, akác, bükk  
és még mennyi sok fája az ük,  
öreg világnak, möghal,  
hogy bűbájlobbanással,

égbe törő megfoghatatlan  
örömsírással – miként Apátlan  
Fiú – érted izzó hő  
és sötétségben világ, Ő

legyen. (...)

*(Ecce homo? – részlet)*

2017. január 16-án. vonaton írt versében is hű marad magához-fához:

Fent ragyog kelőn és nyugvón a tükör,  
Vacsora-csillag fénye tündököl,  
a Hold zihál, hehedzi lelkemet,  
mint mamutfenyő, a fénybe felmegyek.

*(Ó, szívu! Nyugodj! József A. nyomán – részlet)*

„Másnap”, 2017 márciusában, Péntekien, Szombatnak helyén, szerelemcsütörtökön, fényt ér a „Hold-dalom”-ban és minden istenfáját beleadja az újholdtáncba, miközben elmegy...

(És így) tovább a földtől az égig és vissza a „Bodzabokornak tövibe”...

Hold-vers ez is javából: 2017. április 10-én (amikor a vers született) történetesen Holda napja volt, telehold (és József Attila születésének) előestéje, hétfő, vagyis Hold-Nap. Péntekünk ilyenkor elbodzabokrosodik, babája bodzavirággá nyílik; egyek, nemzés, foganás, oldódás, kötődés, újjászületés... folytathatnánk egészen addig, „Mikor még nem volt kor” (részlet az Aquarium Poeta című versből) és tovább, de nem folytatjuk, visszaadjuk a szót Pénteknek, akiről most már biztosan állíthatjuk, hogy nem Robinson Crusoe megszelídített emberevője, és a sziget, ahol rejlik, sem a reménytelenség robinsoni szigete, de a jóreménység Nap-tengerének a medre, Mindenségmedencéje...

Olvassunk Pénteket, s majd megismerjük és megszeretjük, és minél inkább ismerjük és szeretjük, annál inkább belemelegedünk fényeibe!

Útmutatója legyen Neki is, nekünk is a Péntek-Éger...

Alsólendva, 2018. november 23-án, pénteken, teliholdkor, másnaposságban...

Hagymás István

„Oldódok és kötődök,  
gyermekkorhoz felnövök,…”

*Kiss Dénes: Az ember dala*

# Ősanyám

Hintámra hull, hajlik,  
a pókok szülte tér,  
lüktet és morajlik,  
mint nyakamon az ér.

Pengetik mívesen,  
kéztelenül kezek,  
bennem így végtelen  
évekként megrezeg.

Szövetkezik bennem,  
száz fényszálon fut-ok,  
száguldott szívembe,  
mit álmaimból tudok.

Derékra szíjamat  
csatolja a babám,  
örökül íjamat,  
feszíti a babám.

Abba a bab a  
baba, bú Babbába.  
Papa a pap, apa  
pá-pá a bábába.

Bennem bíz tíz becsem,  
hoztam ezt magammal,  
de lógtam én csecsen,  
ki Másod, Magammal.

Rajtam feszül így át,  
a „mind-egy” s a „lehet”,  
mind egybegyűlnek hát,  
min keresztül szeret.

A Világom virág,  
mert én Ember vagyok,  
a Virágom világ,  
mit rátok hagyhatok.

Elföldel az Anyám,  
a fiam kezével,  
ell-ég-et az Atyám,  
a Fiam tüzével.

Szól e szál rólatok,  
ős-torku (három mar!),  
világot gyűjthatok  
minden szép szavammal!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.*

## Egy-koron-a-Földön

Mily szavak hatalma kerget bodorva engem,  
megsemmisülve zajtalan csikorog a lelkem,  
nagy zsvaj felett eleven csend derül,  
s bennem Embert igéz a szó, úgy emberül.  
Fénytől tejszerű ajkamon dorombol,  
mikor még apró fülemben égi kolomptól,  
úgy hívogatva éreztem magam a magasból.  
Ezer kebel teljes-tejes ég fuvallata,  
rajtuk, mint szőlőszemek érlelődő harmat  
volt mind az Ember-baba gagyogón fogatlan,  
de nem volt hús, se vér, se szilárdság alattam.  
Nem kihalt, se holt, de Hold fény füstölő  
párában oldva, rám oltott tükrös lepedő  
alatt aludt, mint tej, ezer ember kezdemény,  
szellemünk szuszorgott lefele csillagok szívében.  
A Föld fele cseperedett, szövetté szemezték,  
mi benne s bennünk elválaszthatatlan,  
eggyé szerveződött mindenünk termő talajban,  
s egymást öelve kar a karban. Örökre maradnék!

*Szombathely, 2018. 03. 13.*

## Embrió

Kiszabadul vadul a homály,  
a fényben botolva belesül  
a zengő egekbe, a táj  
megiramodva merevül  
eggyé nemesedve, titok,  
akinek megrémül szíve  
s én csak lapitok,  
miként az egyenes íve.  
Mevár engem a ború,  
mi kiborul önmagából.  
A fény immár nagykorú,  
zárt szemeket nem számol.  
Tele kerekedik az alkonyat,  
ekképp a gerinc a gyepre,  
kiürítheted már markodat,  
felszabadul az elme,  
szerelme felfut az ágra  
Hold-lugast emelve,  
cseperésző ékszert várva.  
Mehajol szilánkok mederétől  
s elereszti, megpattan a tér.  
Ezer tükörben Hold-kör,  
mi zsványan földet ér.  
Elcsendesülve hallgat a fonat,  
megnyílt az ég a földben.  
Rászenderült a dúlt alkonyat,  
az éj elhidegült, úgy melegen.  
Tengerek tekeregnek szerecsen  
éji holt ködök záporán tova.  
Magamba harapott szép szellemem,  
mérge eloldott, betöltött még szava.  
Határom, ha látom, csak gagyog!  
Szétfeszült monológ sorai közt  
halk fehérség szótalán ragyog.

Kéz nélkül szabaddá kötözd  
magad, a suttogó fiatal,  
ki nem riad szenes este,  
parázzsá szüli a dalt,  
sejtje: keze teste.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 01.*

## Földtől az égi

Levettem tekintetem az égről,  
miként fűző eloldva földre hull,  
a végtelen csillagködökről,  
darabokba, képzetekbe szorul.

Köveken kondul messzi moraj,  
beleszilárdult dúlt talány dala,  
egeken munkál rendezett raj,  
kristályban szikrázó anyag-angyala.

Kiemel a szív tava tova messzeségbe,  
egybeolvad szín, forma kontúrja,  
együtt érzőn, egymásról beszélve,  
így semmi sem a másik főura.

Mit csak sejteni vélek, az von  
előre, miről tudom, hogy elérni kell,  
mögöttem ismerős, ős indokon  
elém a messzeségbe visz el.

Kifeszítve áll, köt, de bont a zöld,  
féltekékre tárva, alakulva jár.  
Mit összevon a messzi ég s a Föld,  
köztük iránya körbezár.

Mi szívembe bújva elpirul,  
benne frissen sarjad kifele.  
Eszünkön a mell szele jár túl,  
a szívben érezve, mi változik vele.

Kiviráglik az elhalásért fölélve,  
szemlélve szépnek elmondható,  
lényét áldozón gyökérbe térve  
talpak alá ragad meg a jó szó.

Magába vont világszelet,  
irányba állítja önmagát bele,  
képébe célja, lényege meredt,  
így járja a kint maradót ösztöne.

Fönn, lenn, benn mozog, közegébe  
kél, így vegyül a lélek, mi már benne él.  
Megállapodón s így érezve,  
alakja róla, világáról beszél.

Nekem szám beszél arról, mi szemembe,  
így eszembe emésztve hull.  
Atdübörögve érzem: él, kerengve,  
mi szellememben lánggra gyúl.

Önmagát szántja az élet, én aratom,  
sarlóm fénye szív, éle-elme,  
Éggel a Földet magamban, szabadon  
gyűjtja a megismerés szép, igaz szereleme.

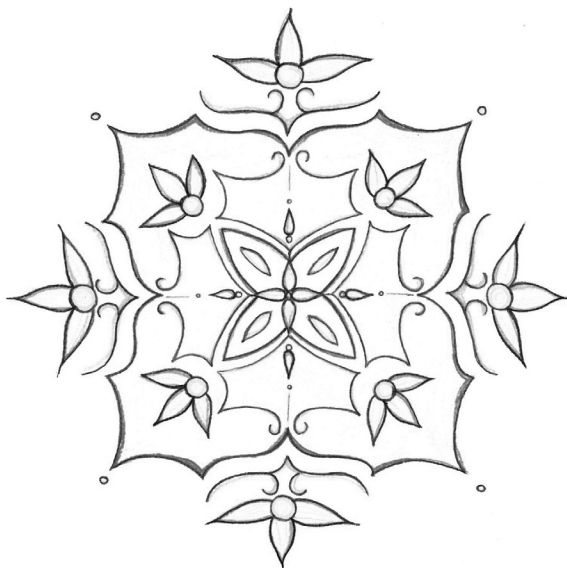
*Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.*

## Imád előtt

A szótlanság szentel, imádkozik,  
a fecsegés káromol, átkozik.  
Láttál már magból kendert cseperedni  
s a néked szánt időt a pillanatba vetni?  
Úgy sarjadna ki életed virága,  
miként gömbök metszése a matematikába.  
Mennyi erőd van, kérdezted valaha,  
vagy csak éppen meglett a makroökonómia?  
Milyen élet sarjad ki magadból?  
Pompás puszpáng, tudós tölgy, zab zabolázva? Magadtól  
kérted, anyád-apád horgolta sejtelked,  
földi angyalok szabták rád jelmezed.  
Láttad-e már magadat a világnak,  
a mindenség könyvét hordozó csodának?  
Olvasd ki szeméből tengerek templomán,  
iszapba burkolt kővárosok nyomán,  
miért kéklík a búzavirág szirma  
s hullámszik a tenger-szem búzáat ringatva?  
S a sarjút vellával hánytatja a gazda,  
miként habzó hullámverést Poszeidón karja.  
Szíved szinuszának tengere Te vagy  
s miként magad véled, azt érzi, teszi az agy.  
Csillagokba rótták a térképet feletted,  
ha már tested törvényit olvasni feletted.  
S ha már analfabetizmus veszélye fenyeget  
s okító pofont kaptál már eleget,  
hajtsd le kevély fejed kerted gyepe előtt,  
mert előtted érkezve, csak neked szánva jött.  
S a világnak körzője vonalát láthatod,  
központját bárhol magadba zárhatod  
s dicsőséges temploma Istennek a világ,  
örömbe fürdetve énekeld himnuszát!  
Te vagy a kerek erdő kellős közepe,  
belőled ered a valóság csermelye!

Mosdard meg kápolnád, miként szerény szerzetes,  
Szent Ferenc oltárát szemében keresd,  
testedet tisztjébe: tisztaságba temesd!  
Éld meg, legyen ez neked bizonyos,  
ébred légy Buddhaként, a világnak orvos!

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 09.*



## Összekulcsol a kéz...

Összekulcsol a kéz,  
elpattan a lakat,  
üres a test, mi néz,  
a türelem a Holdon akadt.

Van mit szólnia,  
a néma könnyörög.  
Nem szabad loholnia  
a szónak, mi még nyökög.

Adj árnyat a fénynek,  
ha vándor már a szín.  
Elárvuló kénynek,  
torolja magát a kín.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 23.*

## Rózsafüzér

Ürömkeserű estén  
macskamézet izzad a meggy,  
imába gyúlt Krisztus-testén  
Én vagyok az olaj s a hegy.

Borostyán kúsz, kacifántos  
földi villámként hasad,  
borús, szőke szaru vánkos,  
innen kordul, mint hasad.

Rézmozsár a napszentület,  
fűzfán fütyül angyala  
s csillagok az orrot, fület  
cirógató balzsama.

Hajlott fényű bárányburok.  
égi szűröm, szúcse bölcs.  
Világom átoldó hurok,  
mit tű körökkel összeölts.

Mormol a csönd, morzsol engem,  
rózsafüzére magom,  
ujjai közt Őt esengem,  
csíráz minden sejtmagom.

Akarata szívverésem,  
de közte a rés Én vagyok,  
a világnak nyílt-tő-résem,  
szent időben átragyog.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 07.*

# Engesztelő

Az Ige testé lőn, szólja jányosan a szó,  
A nyolcig egy voltam veletek, nem hasonló.  
Győzelemben ölelve bimbóm nyiladozott,  
Szíve alatt hús kaptárban, mézzé hordozott.

Kopogtatás nélkül nyitottam ki az ajtót,  
hogy kockázatban szeressetek: az Igaz szót.  
Szíveddel köpülten magadat adtad így át,  
és szemem égboltján tejcukor csillaggá vált.

És mennyi húsban-gúsban, ölekbe szorulva,  
Magadba sűrítettél. A lélek nem árva!  
Ki anyától fogant, anyja van a világban,  
Léted tagadod, ha nem látod magadat Családban.

Keblén taposol, szemeted arcára kened,  
Lázadsz karjától, de lelkét el nem temeted,  
Hisz bélbolyhot, léghólyagot, vért, körmöt, fogat,  
Könnyezve táplál, pofozva meg-megsimogat.

Nagy ajándék a bánat, düh és a fájdalom,  
Tévedésemmel alkotottságom bánthatom,  
S mikor már kapott testemmel földre hullhatok,  
Látom, ki szenved vélem, általa rikoltok.

Miképp a mérgezhisségemben engem öl,  
Úgy pusztul köröttem szerelmes, ringató öl,  
Ahogy sárgul a szem, a bőr is feketéllik,  
Aszfalttól rákosak már a zöld rónák végig.

Sötét van, a látvány s többi érzet szendereg,  
S akkor a termékenységben ébren lebegek,  
Felismerésem: a hangtalan felfénylő csoda,  
Hogy kegyelmet tapasztalni kerültem oda.

Holdvilág, tükör, az alázat igaz képe,  
Igazságot vetíti, még sincs saját fénye.  
A tér szénében gyémántok ölelik körül,  
Van, hogy benned él, van, hogy világodba vetül.

Fény-királynője, kit kéretlen koronáznak,  
Ezt tette az Úr, s ezt sugallta Szent Istvánnak.  
A valóság vagy te, a Szeplőtelen-anyja,  
A szeretetet hordtad csendben a világra.

Térdre borul a gőg, a harag és megvetés,  
Hisz Te vagy a termőföld és Én a magvetés.  
Kérlek, bocsásd meg, mert Tiéd volt a szenvedés,  
és Enyém, csakis az Enyém az engesztelés!

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 22.*

## Mint teszem mítoszom

Ó a puszta, szikár róna,  
magas orma búvköre róna  
szemem mélyére barlangfestményt,  
de nincs ecset, ujj, mi az élményt  
megkövesítené, mert önmagán túlmutat.  
A világ élém tár egy járhatatlan utat,  
mit azért is bejárok, legyen előttem  
magas sziklafal, tátongó árok, ami mögöttem  
az már a világé újra, hálával bevetve,  
talpam alatt az érzületembe temetve,  
akár Én leszek, mikor megjártam, mit tudtam,  
az élet virágának gyökeréhez jutottam.  
Hála, ha lel halál hall,  
hűl, öl-el, hull hal.  
Szerelmes vagyok, minden kézbe  
mi ételt készít a legnagyobb vészbe,  
minden felhőbe mi dagadó  
örömét, feltételt tagadó  
könnyét önti a fejemre,  
minden manó-munkálta homokszembe,  
mi másíthatatlan voltával olvad  
a végtelen sivatag viharába, s a vad,  
mely rendeltetése szerint teszi a dolgát,  
mikor elharapja gyöngye áldozata torkát.  
Lelkünk egy parány árny  
vagy szemünkön eldőlvé: szárny.  
Minden apró zizzenésbe, mely belemerül  
a füstölgő vinnyogásba, bömbölő zenébe Zenül,  
a hangok közti részbe, min kukucskálva  
egy néma tündér tekint le szótlanul magyarázva.  
Minden meleg-hűsítő patak nedvébe,  
mely életet lehel a szomjazó testébe,  
lelkébe bölcsességet rejt nyomtalan,  
ha elmerülsz magadban, nyugtalan  
beszéded egy más világ ajtójába hagyod  
és mesél a sejt-elem, megnyílik hügyod:

a rejt-elem. A pisád mit ád neked?  
Veséd tálcáin kínálja a planéta gyűrűsujja.  
Vedd el a merengő víznek kupáját,  
ne csak színét, hanem aranyló alját  
is szemléld meg élted medencéjének,  
nedvében fürödve születél meg.  
A lány a Nádszálkisasszony maga,  
mit meg nem láthatok: udvara  
a világszép tündöklő tekintetének.  
A fekete-tengerbe olvad a nagyképű népnek.  
S a mítoszom célja az életen túlmutat,  
szabadságom önként áldozom, rejtett bájod kiutat  
jelent, hisz érted a Napba szállok  
s a Föld alatt sárkány-szemekkel hadba szállok  
s oly gyöngéd ballada dallama nehezíti pilláid,  
hogy álmodba eljutok Hozzád, ragyáid,  
vas orrod addig csókolom, míg  
mérged feketéjét fel nem cseréli víg,  
derűs, ős pír arcodon.  
Érted önnön démonimmal avatásim harcolom.  
Férfivá leszek vagy nélküled  
veszek meg holtan. Füled  
nem hallja, érti a csók  
csarnokának moraját, burok  
ölel körül, szalmaszál közénk áll.  
Oly vékony, oly törékeny, szemem nem talál,  
ha Neved csak egy percre is feledem  
te nádszálba zárt gyönyör,  
te az életet megvívatom velem, könyört  
nem ismer, a harcos, a küzdelem.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 10.*

## Szám-szára

Kisarjad a hús halál,  
dalán nevet a szík ere,  
ezüstös, gyász csipkéivel  
zúlt porát rajzolja be.

Szépítkező, arctalan lét,  
gyönggyé merevülő szárnyak,  
ősz szálakon koporsójuk  
életet ad holt sugárnak.

Szendergő köd ölen ölt  
madártetem körmén öröm  
(férgék fészke) bont szárnyat  
majd kacér kitin ernyőtökön.

Csőre csúcsán szutyok ül,  
szem-üveg-teste eltörött,  
szilánkjain árnyék hajol,  
éneke már átöltözött.

Cirmos csípők ringatóznak  
tarka temető felett.  
Túlvilági imbolygással  
erők leltek új helyet.

Átpozsgásult ág karéj reng,  
önkényét levette hull,  
százezernyi bukott szellem  
otthonaként elgurul.

Harasztoknak fátyla alól  
gyilkost ell az alkonyat,  
fejfedője magzatburka  
mosolyától átszakadt.

Pompás penész patyolatban,  
spórafelhőt ont az éj,  
patkánykölkök játékában  
elvásik a nyűtt taréj.

Kis kakaska koronája  
fejtelenségbe merült,  
tobzódó, kacér hatalma  
gyermek szívekbe vegyült.

Üszkös testű varangy anya  
hálaimát motyorog,  
porontyai biztos ágát  
nem járja kígyótorok.

Torka szorul nyelt- s nyelőnek,  
test a testbe átfeszül,  
az erdőnek két anyája  
megértésbe elvegyül.

Gyomorsavnak gyűrűsujja  
teret old a rothadásnak,  
arany metsző csontváz meszét  
beoltja egy új aránynak.

Így tágul át tér s idő  
aránya a felszínen,  
képzetes számokat szülve  
ismeretlen fellegen.

Az Istennek szerelmére  
gyúl magának önmaga!  
Zigótája a világnak  
felfogható harmada.

Mint ahogy az  $f(x)$  függvény  
közelíti tengelyét,  
létezik, hogy el nem éri  
a szeretet az Istenét?

Lezsong a test a holdvilágnak  
eső mosta tükrire,  
a válasz már a csendbe kong  
a szó mögött ürülve le.

Összesajduló kezében  
imavirág üdvözül,  
önként tetemre hívása  
s a halál lám elszenderül.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 09.*

## Illik a szó a szájra...

Illik a szó a szájra,  
felidéz, megigéz,  
mindig az égbe néz,  
a titkos magányra.

Telik az idő nézve,  
elkerül, elrepül,  
soha sem éppen élve,  
előlem elterül.

Megül a kéz a lábon,  
mosakszik, megalszik,  
habozza perceit álom,  
úgy nem öregszik.

Számol a kör szögeket,  
sír őriz, sír írisz,  
magába szerkeszt éleket,  
benne roppan ki az íz.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 23.*

## Szép szó

Kerget valamit a nyugtalanság a tavon,  
fodrok fogócskáznak,  
egymásba átáznak.  
Kergetik egymást, ők tán szabadon...

Kínálja pirulását a szamóca másnak,  
zárt ajkak szárazon,  
fanyar, de járhatom.  
Kínálja zsongását két nyíló szájnak.

Árva a nyelv is, ha már a szív végre szabad,  
elhajlik a szótól,  
jászol altatótól.  
Árva a szív is, ha már a nyelven szól szavad!

*Szombathely, 2018. 06. 06.*

## Ó, szív! Nyugodj!

Ki vagyok én, hogy hálám elhagyom,  
elfeledkezem, mert csalatkozom,  
hogy teremt Ő, az Úr, a Teremt-Ő,  
a bennem bűvő, ó kereszt-kötő.

Fent ragyog kelőn és nyugvón a tükör,  
Vacsora-csillag fénye tündököl,  
a Hold zihál, hehedzi lelkemet,  
mint mamutfenyő, a fénybe felmegyek.

Ürmös illat tisztulón belém lovall,  
lelkembe törve s az betörve vall,  
nincs arc, se kép, nem képzelt látomás,  
a szín előtt testem s nem látja ezt más.

Üstök izzanak, bugyog bent a lé,  
vérkörbe, s körbe árad Ő felé.  
Parázs varázs a szűz hó tetemén,  
szívembe téved, hogy mit tettem Én.

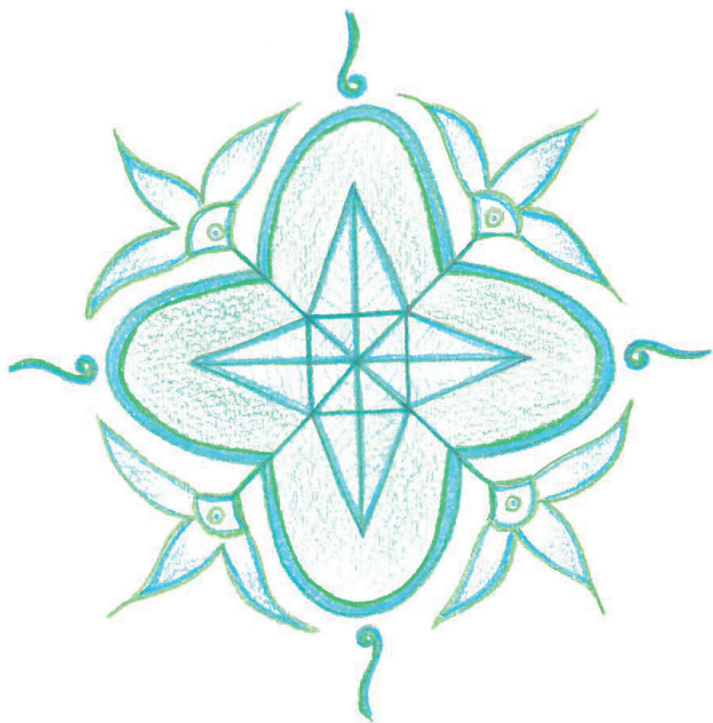
Nincs hályog, hártya homlokom szemén  
s akkor, csak akkor érzem: Bennem él!  
Zúg harang, harsona, tündér éneke  
s szavak szántóján a teremtő eke.

Ó szív! Nyugodj, ha szíve megragad,  
fogja két kezed, pirkadó arcodat,  
halld dalát, dúdold dallamát,  
pengessed tollad, fújd vére szagát.

Pergőn körözve dobol diadal,  
költőbe révül élesen, hamar,  
ki- és beárad, mint hópehely szele,  
pehely testében: Ti-tok, tan-mese!

Úgy ürül percben fülem ürege,  
fényt őrző páncél: testem űr-ege,  
halkul a szó és tűnik hang s anyag,  
ez már csak „én” vagyok, ez csak hanganyag.

*Vonaton, 2017. 01. 16.*





# Tükörszoba

Elhúlt a koccanó szédület,  
hópihe leheli bőrömet,  
havas avar,  
ha vasa var  
sebemen.

Fakír szegek a már mély ágak,  
zúdul kín, miben könnyt hálók,  
zavarod ás,  
zavarodás  
avaron.

Cserép pereg, por a gondos föld,  
szél hempereg, kajla nászra dőlt  
rét, eső döng.  
Rét-e? S ödöng  
ugaron.

Átcsap az éji csillag csupor,  
szikrát szipog, bársonyt sejt az orr,  
elvet élne,  
elvetélne  
bűzőket.

Kosárban ős iker kísér,  
tükörszoba a világ, hol él,  
korom nő,  
korom nő  
nyelvemen.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.*

## A pokol tornáca előtt egy lépéssel

Ó te balga, mi értelem szül  
gyilkost bábnak, méregkeverőt  
a medicinába s barbár ül  
a kultúra trónusára? Rőt  
bugyrok állathoz méltatlan  
ól-lakóját szűzföldre  
hittel ereszted, s a parttalan,  
sekély ár merre  
halad? Arctalan képed  
szürreális Dali cirkálmánya,  
mint a méltányos metszetű műved  
legpocsékabb karikatúrája.  
Hagytad az őserők bűv  
palcáját élet-íztől hűv  
kezébe önként adni, azt,  
s ígét is hozzá a beszélni  
nem tudónak s mondd faszt,  
rohadást, kurvát s írni  
azt nekem kell, így csak  
éltető-nedvem pusztul el. Sakk,  
ez a helyzet. Míg más-  
világodba belemerülsz,  
saját akasztófád tövében ülsz  
s locsolod. Bár fás  
kertet őriznék s a kertészt  
nem írással bolygatnád  
fel, de ki most részt  
vállalt, tegye a dolgát.  
Lassú, tündértelen szélben  
a foszlani képtelen iparszolga  
az Ósanya kéktől izzó tengerszemébe  
véreret, árpát képez: az ember mocska.  
A hegyek leprás, porhadó testit  
vájják bányász-baktériumok, az „igazat”  
keresik. Tekints le te gőgős, itt  
vagyok, ez a mű, az alkotás. Divat

guru az úr, palotapincsijét szvetterbe  
pipizteti s feszes farkasok mellett  
élni képtelen gyötrelembe  
veti, míg makacs, morgó csahosoktól heget  
nem varr rá a teremtésbe-való.  
Mégis valami szüntelen arccsonton  
pofoz, hogy: Nézd, az ott álló  
szerelmet, az itt ülő hitet más  
okok. Hogy tudtad báránynak elleni  
magad e ragadozó, zabálni  
téged akaró verembe? S mind  
a szép bimbó, suhanc madár addig  
szöveted testibe szövődve szint  
úgy, mint te, értük halva ízig  
szolgál. Állj! Dobd el a burgert az asztról,  
a burgonyaszírom nem virágról  
való, a gumiscukor  
macit nem látott még soha,  
oly rideg a valóság, oly mostoha.  
De értem én, vederből  
evickélve szép felemelkedni,  
de dögből, hullavérből,  
tetemtoronyra tónust tenni...  
– Nem ezt kell! Megtanulni a  
vödör oldalán hittel állva  
felmenni, akár az élet tudó  
bűvész. Te légy Hudini,  
ne az ki Káin példáján a zúzó  
követ felemeli. Hagyd ott,  
az odavaló! Légy tájépítő  
a természet templomát seprő  
zarándok szerzetes, hú  
szolgáló, igaz, önkéntes szívű!

*Szombathely, 2017. tavasz*

## Keresztes

A pókháló langy-kenyerű fehér szála,  
Úgy fekszik a rózsabokron,  
Akár csodálattól őszülő természet hajkoronája.  
Fellegvára, tiarája a cserjének konokon  
Születik, a szolgálat művészi csodája.  
Vacsorára kényszerítve nyolc lába megfeszül,  
Ahogy átjárja rút Istene gyilkossága,  
Miként kevély dicsőségére ölni készül.  
De szépen is öl az, ki halhatatlan!  
Keresztre feszítettél, hogy magányodat  
Oltsa, ki feléd menne, s csak miattam  
Képes voltál felnevelni keresztes pókodat,  
Hogy megérthessem örökös áldozatodat.

*Szombathely, 2017. ősz*

## Találkozhatnánk

Fénylő, apró foltok meg-megvillannak,  
Az őszülő park, hulló hajának  
Langyos ölelésében, akár meggyötört  
Kitüntetés. Értéke már megtört,  
De öröksége lángcsóváit ők,  
A víz parány légvitorlási, a tündök  
Ölelő kristály teste megtörve rangjára emeli,  
Ahogy elmúlását a háztető darabokra szeli.  
Ekképpen esik részeire az egészség világa,  
Gyűjtésként tördeljük a szépséget a kazánba,  
S mennyi háznak melege fűti túl magát,  
Túláradva határin kisajátítja a teremtés színpadát.  
Szusznyi hullámok önzetlen ujjai  
A haldokló világ sugarait árasztja ki,  
S akár egy szüntelen megnyugtató simogatás,  
Sásokon fények játszanak gyermekded versenyfutást.  
S az örök érem ragyogása díjazza őket,  
Az egyetlen pillanatban az Úr kitüntette a mezőket,  
S nem fesheng díjtalan, rangtalan a holt sem,  
Miként az emberfia is tehetné csendesen, bölcsen.  
S utolsó szilánkjai még retinámba vájnak,  
Cserepektől megtört színei a napelnyugodásnak.  
S a hűsölő köd nemzetsége megnyugodni készül,  
Családiás bizalommal a fűszálakra mellém ül.

Már szemem nyitánya óta figyellek téged,  
Huszonegy esztendeje kémkedek utánad.  
Megvertél, közönybe fürdettél, megcsókoltam képed,  
De gyűlölettel sosem tudtam nézni hátad.  
Mennyi arány merevíti képtelen porcikáid!  
A világot sűrítetted magadba egészen,  
S még mindig járom poros, ódon szobáid.  
A művem, mi homlokod glóriája, még nincs készen.  
Egyszer, majd egyszer megmutatom neked,  
Mekkora a végtelen, mivel egykoron  
Remélem, magad újra megmérheted,

Megismerve mivoltod szentül, igazon.  
Nem baj, ha gyűlölet sarlói szabdalnak tétován,  
S megvető közönnyel nézel az úton felém,  
Akkor vigasztalón, arccal a domb harmatos oldalán  
Homlokomra csókot ád, hitet teremtve belém  
A talpalatnyi otthon. Még néhol  
Zöldellő pozsgáin szerelmes arcának  
Megpihenhet idegene a kornak, hol  
Szolgálatot teszek a megbocsájtásnak.  
Tudod, te sose kérdezted, hogy vagyok,  
Érdeklődő buzgalommal, s ha feltettem  
Neked kérdésem őszinte kíváncsisággal, ok  
Nélkül üresen kongó válaszodban hevertem.  
Kezet ráznék veled, elismerő szorítással,  
Váll veregetve kacagnánk mohón az ajtó előtt,  
S előre engednélek kedves ajtónyitással,  
S a mennyek csarnokában már nem látnál háztetőt.  
Legyünk barátok, Ember, figyelj rám!  
Bár hallanád zsoltárim a diszkóban,  
a TV előtt ülve, s megtudnád,  
Mily magánnyal várlak téged, ezernyi szóban.

*Szombathely, 2017. ősz*

## Közvagyon

Jaj, melyik bolond énekel háladalt,  
Mikor alatta csak szikes, kikapart  
A part? De mégis lábujja göröngyi  
Úgy hidalják felül repedések ezernyi  
Apró árkát, akár anyai öl  
Az újbóli találkozás pillanatát,  
Mikor idő és tér, miként öből  
A jelen partján torkolja önmagát.

Elgondolni képzeled magadban a végtelent,  
Mint ha kenőkéssel vágnál száraz kenyeret, fent,  
Acélos helyett, markolnád a vizek cseppjeit,  
Palackba rekesztenéd a hegyek légvételeit,  
Mert azt hinni véled, hogy nem feslik  
Le rólad, mit nem neked szabott a szabadító.  
Már akkor erényeid hímezte, mikor szik  
Se volt még, öntudatod magvát szívvel tápláló.

Úgy hiszed, ostorod nem te fogod,  
S kínozva, szégyenítve önhited sajnáltatod.  
Hol van még menyegző ideje,  
Mikor szíveddel hitvesül a mindenség veleje,  
S az emberlét kelyhébe újbor tölthető?  
Hol van még a jeggyűrű kezdről,  
Mit holló hozott neked közeli messzeségből?  
Fátyol mögött az igazság arca sejthető.

Könnyem Jánosé, örömből fakadó,  
Cseppkövet építő, sóval édesítő, munkálkodó  
Élet, melyben lassan, önzés, sietség nélkül  
A föld az éghez repül, s az ég a földbe szenderül.  
Nézd, kulcsnélküli lakással a hontalant!  
Csak akkora a fájdalom fajtalansága,  
Mekkora az emberben a földi árja  
gondolat, hogy szépsége önmagától fogant.

Úgy szeresd a gyilkosod, mintha szívből ölné,  
Mintha szerepét, vétkét, fájdalmát érted töltené be,  
Miként a szeretet se hagyta el, miből élte vagyon,  
S kincseit szétszórva, lényege immár közvagyon.  
S ne hidd, hogy bankjaid kamatja gazdagít majd téged,  
S hiteleidet más kárára felhalmozhatod,  
Mert csakis most, a csend tárcájában tapasztalhatod,  
S tallérjaid tovább adva gyarapítják a szépet.

*Badacsonytomaj, 2017. 12. 24.*

## Neked írom

Fiatalságomban linóleum felett ülök,  
S a mocskos, irigy gondolatba belemerülök,  
Hogy alattam miért mozdulatlan a cement  
S az emberség melyik kapualjba ment?  
Beleborzong talpam minden húsa, bőre,  
Hogyha rálép a haldokló világ fekélyére,  
S könnyem előbb kifakad, mint a duzzadó kelés:  
Aszfalt-fekete főemlős lélek-nem-ismerés.  
Hogy merné ismerni világát a világtalan,  
(Önámítva kiutat kutat, de nem szeret),  
Félve bogártól, mi untalan csípi a viszketegséget,  
A forrástól, miben lehet élet és emlékezet van,  
A sártól ,miből gyúrták kegyesen, zavartalan?  
Kegyelemből alkotott hajléktalan,  
Ki tivornyázik kifeszítve a lét felett,  
Akár a drótkötél, mire a telet  
Vészelő madár tán még rászállhat  
S fejedre szarva sem hat  
A posta. Te kis szaros,  
A világ, mit bitorolsz zavaros,  
De alamuszin, csendben tágitasz  
S demokratikusan ásítasz,  
Szarva a mindenségre.  
Pofozd már fel magad végre,  
Mert én, nem üthetlek agyon,  
Bár tehetném, de azzal Istenem tagadom!  
Istentelenségedben is ten magad  
A Tan vagy, támaszt ad,  
  hogy még saját ólad  
Szegletire fákat, virágokat  
Ültetsz, hol keveset, hol sokat.  
Tövéből, ágyásiból a mocskot felszedem,  
Hogy eredődre érzete tisztán vezessen,  
Tested életfáján az emlékezet,  
Hogy egykor ember voltál a tájban,  
Nem önéned fogja a homályban,  
Elavult, rideg gépezet.

# Finomító

Felszentelte a zivatar  
a puszta, tar  
utcák követ,  
milliónyi porszemek pupillájába  
jelölte ki a mindenség köldökét,  
zsinórját belesodorta a lélegző szájába.

Megduzzadt a száraz  
világ s mindazt,  
mit beleoltott a hűvös tudomás,  
révülten párává ringatta a közös látomás.

Együtt remegett porszemek szelleme,  
ködölt kurta képekké hajló figyelme  
a közterületnek,  
megtért könnyűségben egyként lebegtek.

Beleszippantottam,  
megteltem vele,  
akár templomok, megtisztultam.  
Mély mirhától, szakáll  
őszült ezüstön,  
szűrűn gyűrűzött bennem  
e füstön,  
mit az emberi nem  
részegen keres:  
a szabadság,  
mi e városi valóság  
elzüllött zápora ködén repdes.

Belesédült,  
mi mereven állt,  
betonokba belekalapált  
koholt képzetek oszlopa öszedült.  
A réműlet otthona repedezett,  
mit önkényül az ember, kényelmébe rendezett.

Elragadtatott,  
mit ekkor láttam ott,  
szigorúan szólott  
hozzám felhők földi harmata.  
Árjában szomjat oltott a kevélység,  
a város adta  
ég-telen keserűség.

Egy olajtócsába  
színek csonka mása  
szeretkezni tanult.  
Óslények látomása,  
megkövült hatása  
e merengőn kitárult.  
Tán azért rejtezett a mélybe,  
sűrűn, feketén folyó éjbe  
a bukás kiontott vére,  
hogy gyó-gyúljon,  
szűz olajja tisztuljon  
e fényes földi térbe térve?  
Hidegen,  
de nem idegen  
préselve,  
a Föld szívét  
e vérrel tölti,  
szeretetét  
talpad alatt üvölti.

A füst megtörte, mi  
megtérhetett volna,  
kétségben szolgálni  
használta economicusok  
kínzó karma.  
Ósi, önző ösztönök,  
önkénnyel öntözött  
sarja e gépvilág,  
sírján kátránytól magtalan művirág.

Tovább él az anyagban,  
kéjben, hazug szavakban,  
vérben, zabálásban,  
pénzben, ártó lázban  
az űr, mit birtokává  
ragad a tagadás  
s önnön vákuumában adakozássá  
osztatik szét az öntelt, belső nyomás.

Ki törvényt bont a világon,  
újra rendre kényszeríti a mindenséget,  
szervedéssel, pusztulással  
tanulja meg az egységet,  
érte szolgáltatott igazságon.

Markolókba szorult  
markolásunk,  
kiszáradt múlt,  
az miért a földben,  
nem lelkünkben ásunk.  
Elfásult a lélek,  
akár ősi fosszilia,  
de Én, még Emberként  
Istenért élek,  
ne értem sírja  
a bánatot, mi sért  
égi és földi misét,  
e mesét,  
mely Én vagyok.

Petróleummá oldja bennem  
e sűrű, alvó szikrák hallgatását,  
mi megszülte lélektelenségem  
s finomodva folyik fénnyé,  
bevilágítva lényem lakását,  
mert Átala tisztulok tényyé.

Lepang a rang,  
az eső lehullt,  
ki keres, a Hang  
csendjébe kigyúlt.

*Gyergyószentmiklós, 2018. 08. 05.*

# Köpet

De fáj, hogy köpni kell,  
mit nyelni nem tudok.  
Torkomban nyüglődve,  
így köpetté kárhozok.

Elfödi szégyenem a por,  
beszívja szennyemet,  
füvekké oldozza mind,  
azt a rengeteg nemet.

Hiába nyelsz, ha nincs hova  
s hazug szavaknak magja sincs.  
Lehajtott fejjel menj haza  
s végig szemébe tekints!

Nem hazug gazoknak lénye  
él tovább szemébe: szín,  
hanem vidulva megbocsájt  
általa a szörnyű kín.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.*

# Kutya

Veres palatetőn pattan  
mohón a mohán az alkonyat.  
Csillagok együtt járnak arcomat,  
míg elfeszülök riadtan.  
Egyedül szeretek.  
Itt fordul ki,  
az ég peremén,  
csikordul, ki  
vagyok: Én.

A magasfeszültség  
deleje bűg tompán,  
így zúg az üresség  
bennem.  
Növelnem  
kell téged!  
Itt készül valami,  
a süket világban hallani,  
hogy vallani  
kell nekünk,  
vagy elmegyünk.

Záróra!

Alámerül a világ az éjbe  
s én várom őt,  
más-világnak róla beszélve.  
Izzadt temetőt  
bont az álom,  
libegve várom, várom...  
Ébredni tanulok.

Olyan szenttelenül  
pisálja a bokrot  
egy kóbor kutya egyedül,  
csakrot  
köt a járdán  
a dolgát járván.  
Sárga gőz virágzik,  
leveleken csepergő jácint.  
Bár így könnyítene  
magán, mi most nehéz,  
míg csereg,  
ellazul a kéz.

Így perog, remeg  
a zenit felettem.  
Nincs étvágyam,  
nem ettem,  
üres, vetetlen az ágyam.  
Konokul megint  
az éj megint  
lágyan.  
Valahogy  
az ember mindig  
földre rogy.

Én láttam, mikor  
a végtelent temették  
s e hűgyos bokor  
a bizonyíték.  
Elaludt, kialudt világban  
egyedül Én láttam,  
csak álltam, vártam.  
Így vár engem a határtalan,  
magában, csendben.

Legyek elegendnek,  
őrei a születő rendnek  
s a forró salak  
izzik, szárad.  
Kérdeném: Kioltsalak?  
Roppant bűz árad.  
Ez a te várad,  
a kalyibád, a hibád.

Elszárad az ürülék is,  
szemem is kiszárad,  
úgy nézem.  
Elfárad  
a föld kis  
pontja, ahogy szerényen  
akarja a ganajt.  
Nem hallat jajt,  
nem fertőzi szégyen.  
A lenge levegő,  
mint áttetsző  
szerzetes ima alatt,  
– mennyei szemetes –  
kibe szentség szaladt,  
magába fogadja,  
szívét megadja  
a rendnek.  
így gőzölög,  
mennek a szagok, hömpölyög  
trágyás tiszta illatok  
angyala szentté!

Hallom a törvényt  
és szegni  
csak kenyeret lehet.  
A vekni,  
a késsel áldott!  
A szent teret  
szemem oltárán  
szenteli a könny.  
A halál csak kovász,  
a menny zsoltárán  
néma, csak a közöny.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.*

## Parti éger hús tövében

Lehullik a Nap a vízbe,  
parti éger hús tövébe.  
Halak, békák vacsoráznak,  
szárnyas, ezüst gyöngyöt rágnak.

Felhangozik est imájuk,  
békét brekeg angyal szájuk,  
s a víztükör bíbor színe,  
mint kehelyben Krisztus vére.

Tekintetem vízen járva,  
elmélyül a múlt titkába,  
mennyi ember vére-ere  
folyt már össze a vizekbe.

Az én hugyom a vizekből,  
felmászott az anyaföldből,  
az égerbe ég el végül,  
az vagyok Én fényességtül.

Mutasd meg a jó Istennek,  
ki vagyok én, s zöld színednek  
smaragd tükre, és kérgednek  
veressége, ragyog értünk szívessége.

Kalapomat leemelem,  
szőke fürtöm megszeretem,  
s redőimnek majdan helyét,  
mostan a tiédre tevém.

Csókot neked oda adok,  
ahol ülve fejet hajtok,  
ahol szíved ibolyája,  
legyél tüzem hű gyufája.

S elég bennem minden salak,  
folyt arannyal tisztítalak,  
fellegekbe, földbül, szívbül,  
elfogadlak test-véremül.

Parti éger hús tövében,  
fent aranylok már az égben,  
földbe ástam aranyamat,  
magyar szívem igaz maradt.

*Szombathely, 2017. 05. 16.*

## Súg, bűg a víz...

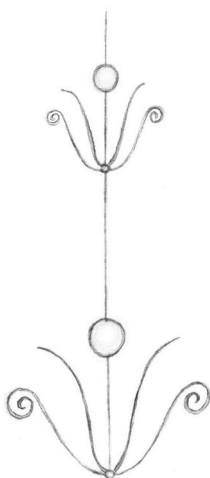
Súg, bűg a sűgő leány,  
Övé a tiszteletből fakadó magány,  
Övé a szűrke szépség, haja  
Fonja a dia-dalt. Baja  
A baját bájjá bűjja,  
Fűjja az ég harsonája  
Szólamát, szárnya hártya  
A szíved burkán, látja  
Örök ördögöd, a dögöd,  
Vele a Föld kebelébe döngölöd.  
Füled kagylója az övé,  
Benne hallod szavát. Kővé  
Váltan a partod,  
A bánatod neki bevallod.  
A Duna dana dúdóna,  
Ahogy Vica szíve szava fordulna,  
Benne akar a kár szentülni kérésse,  
Úgy szűli a víz posztóját szűrkévé.  
Szerény nyereség a tűnemény tanácsa,  
A Sűgő-Vica öreg, bájoló tánca.

*Baja, 2017. 08. 17.*

# Angyal

Arany angyalok glóriája csillog  
a távoli szárazon, szívem ragyog.  
Így fénye hazám tükrére fókuszál,  
mint egy világítótorony, tovaszáll  
a tekintetem, pásztázza önmagát  
a már csak a halovány fény világát  
táncoltató vízen. Sötét parketten  
az őszi fák kara játszik könnyeden  
teste hangszerén, s lágyan tangót lejt az  
angyali fény s a kemény kontúr. Igaz,  
én is lejténém, csak szállna le ide  
egy ünnepélyes öltözetben, ő, de  
csak is ő, kivel e pompás éjszakán,  
a balatoni tangót eltáncolván,  
testünk összeforr az árnyas víztükro-  
n, majd alámerül szép szívünk örökkön.

2013



## Mar-adj!

Ne okold a boldogságot,  
így csókold meg, aki várt ott,  
ahol te.

Bolondítsd át a világot,  
te indítsd el ezt a táncot,  
csak vele.

Hull a lé le, zsineg karod,  
szám elé, te így takarod  
szavaink.

Közel arc, pilla elill le,  
könny ő, harc, pupillám te  
s szemeink.

Bírom még, roppantsd át karom,  
sírod, ég, porrá bír e rom,  
még maradj!

Ne szólíts, hadd gyűljak veled,  
ne bólints, tudom, engeded,  
míg mar, adj!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 27.*

## Walt ser

Keringek. Lebegek a semmiben.  
Úr vagyok az Úrnak nagy úrjében.  
Cseresznyének a jövőre nyíló  
legszebb virága, süllyedő hajó.  
Vagyok, mert lennem kell, érzem, mi fáj,  
látom fent a lenge pókhálót, báj  
dereng róla, ahogy a keringőt  
járó levegő fújja. Babonáz,  
az, mi másoknak csak múló időt,  
az élet koszát jelentő rossz pókház.  
Könnyeden táncol a lengő léggel.  
Sír a háló, pedig még tart a bál.  
Táncolni csak a láthatatlannal  
tud, de hiába, hisz csak ő, ő száll!

*Pápa, 2013*

## Bál-a-tón

Miként határtalan csípőd vezet,  
úgy hajlok téged tartva, akár vizet  
dajkáló levél ága. Tengelyed  
hadd én legyek! Fodroznak hullámok  
áldott hasadon. Álmodó-álmok  
thetajába ringassanak és mélységed  
mozduljon általam, karomba dőljön  
foghatatlan fejed, csak meg ne öljön  
mérhetetlen zafírkék szemed tükre!  
Simuljon combod az enyémre lágyan,  
sellőként úsztasd kezeid! Vágy van  
habzó ujjad simításán. Örökre  
elragadta lelkem libbenő lépted,  
hableány hajad a szívembe szőtted.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 10.*

## Másnaposság

Csendes nap a vízkereszt másnapja,  
nem pattog szél, nem forog a karma  
a történelemnek, az időt savanyítja meg,  
amit a hazugok, kufárok tesznek.

Nem merik magukénak tudni mítoszát,  
élő, lüktető, tisztító ostorát,  
mert nemzedékek szégyellnék el magukat,  
hogyan ma kárpát-királysága merre halad...

Ha Királyodnak mered mondani Nevét,  
el tudod viselni erkölcsöd tiszta hevét,  
mivel világnak templomát tisztítja az Úr:  
itt, hol szíved dobbanása meglapul.

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 08.*

## Kór-kép

Ellobbannak a kövek  
a bőr fedte talpon,  
megdobbannak a fellegek,  
így maradjak talpon.  
Hő heverészik, akár  
havazás, vérző fehérség  
e színtelen varázs. Az ár  
leberreg, melegen ég,  
néztemben megtörik  
a távoli messzeség,  
úgy hajol e kép,  
akár mi ép: az emlékezet,  
mi alázatból munkanélküli lett.  
Így üli rabságát a rekkenő erő,  
a mező elmerengő  
láncain, mit elszáradt  
fűszálakból font  
neki a fáradt gyepű. A hont  
aszott lelkek karja,  
ekképp aszalni akarja  
s rám néz e poros,  
köves, keréknyomtól szoros  
szelet hely, melyen állok,  
remegnek, ficegnek a válllok,  
a forróságtól telt mellen.  
Ne kelljen, ezt látnom!  
Mond, barátom,  
miért nem tudok sírni,  
ahogy hazám se fog,  
s miért kell úgy írni,  
hogy kocorog össze a fog?  
Miért vak délibábtól a nép?  
Nem érzi húsán, hogy szülőjébe tép?  
Izzad, zihál a hitetlenségtől csonka haza,  
hő-börög, hő-zöng a tömeg,

ahogy most ég a gyöp gaza  
s a magyarság ős igaza  
süti, pörköli meg  
a sorsunkat, mint vasat.  
Önként felfénylesz,  
vagy a kigyúlt múlt átszúrja hasad?  
Metszetlen külföldi almafák  
a meztelen udvaron,  
gyümölcstelen tuják  
a termésköves ugaron  
s a cigányok, a puják,  
vagy tán mai magyarok...  
Én csak remélem, Ember maradok.  
Koravén lelkek  
(magyar költők)  
nekünk beszéltek  
s beszélnek ők,  
én csak tolmácsolok,  
ma erőtlen erdészek  
helyett, mint özvegyasszonyok,  
erdőink maradékar vigyázok.  
Úgy, de úgy fázok  
a napsütötte nyárban,  
mint rákos remeg a sugárterápiában.  
A szívek önnön tele,  
iskola, média, politika tele  
van vele, s a hócipő, miért háborog a magyar,  
belülről havas! A zavar,  
akár diófa avar  
lassan kisajátítja a teret,  
így savanyítják el a magyartalan lelkek  
a termékeny népszellemet.  
Itt a víz tiszta, de már apad,  
addig ne igyál, míg fel nem fakasztottad magad!  
Rab vagy, amíg a szíved lázad!  
Börtönt építesz e, otthont vagy házat,  
hazát, holnapi magyarok honát?  
Déd mamám még vígan nótázott bármikor,

öreganyám, pityereg, fájón énekel,  
anyámnak hiányzik, bár hallgat, mint e kor,  
de fia, újra derűs dalra kel.  
Kell a nóta,  
mint még soha,  
meggörnyedvén dalolom,  
hogy boldog vagyok,  
mióta élek,  
mióta járok,  
mióta beszélek,  
mióta Nap kél,  
Hold ragyog,  
mióta a Szél  
a fák ágain ropog,  
mióta e táj befogadott,  
mióta anyám testéből adott,  
mióta elődöket véremben hordhatok,  
mióta Istennél, Embernek tanulhatok,  
mióta emberként, Magyar vagyok!  
Őriz e vér,  
s én őrizem őt,  
ahogy vizet az ér,  
az óceánba ömlőt.  
Ó, te balga magyar,  
nem emlékezel,  
csak tovább hazudsz,  
mint fiatal magyal,  
időtlen álmodsz...  
Általad beszélt a mese,  
a dal, viselet, faragás,  
rólad álmodott Emese,  
nyelved maga a varázss-  
ige, benne zümmög tündérek éneke.  
Gyógyított erdőd,  
kerted, kebeled,  
imád, ha Istenhez emeled,  
megleled eredőd.  
Vállalom, mit elődeim elhibáztak,

nagy viharban, keseregve áztak,  
én rólam közös mocskunk mosatik,  
ekképp Önvalóm meghallgattatik:

Isten, lám áldalak, mert ma magyar vagyok,  
jó kedvem, bőségem imáiban ragyog,  
védőkarod így, rendednek szabadsága,  
űz ellenségem: tagadásom képmása,  
balsorsunk vállalva szabadulok tőle,  
a tiszta szív gyúlása: nemzetem őre.  
Érted vagyok magyar, kínunktól szabadít,  
lásd, a múltunk csak most szabad, veled és itt.

Ámen!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 09–23.*

# Mai magyar éneke

(Somlósi Mihálynak ajánlva)

A Balaton remegősen érc hangjával dalolászik,  
mint egy repedt tárogató, min a könny is kivirágzik.  
Égi övön felhő ül meg, csatja csillag, szíja idő,  
évezredek kapaszkodnak, szakadoznak, ha felejt Ő.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak  
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

Őrzőink a bércek alatt (szent tudomást bír e sok vén)  
izennek, hogy nemesedjünk szellemünkig szeretkezőn.  
Magyarságnak tükrösében, vizeinken ül a levél,  
Bódogságos Asszonyunkról hazánk ege ekképp regél.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak  
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

Igriceink ígéretül, igazságtól megigézve,  
felhangolják a lelkünknek ős zengéit új reményre.  
Madaraink dala, röpte felfakasztja szárnyainkat,  
ima-léptű zarándokok vigasztalják tájainkat.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak  
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

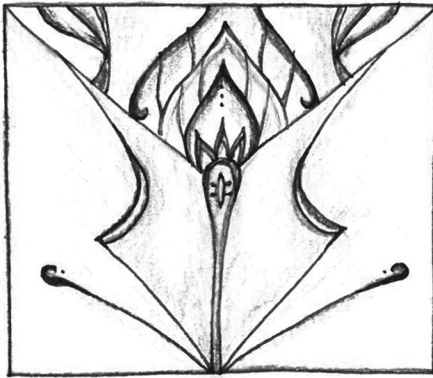
Ezredévek vétkeinket önhibánkból szaporázták,  
korszellemeik vérünk szívét égi-szeggel kipróbálták.  
Viseletben a magyarság, vállalása az öltözet,  
országával önzetlenül mintázza az égi szüzet.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak  
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

A Balaton hullámain falevél ül, titkosan szól:  
„Magyar szívnek szív pitvarát tárjátok ki szépen és jól!  
Felövezett eged alatt érted hulló esőben állj,  
nefelejccsel a kezében, mai magyar, Emberré válj!”

Elmerengő árvalányhaj a múltunkért nyiladozik,  
de a magva tiszta derűn, e tavaszban kivirágzik.

*Szombathely, 2018. 08. 29–30.*



## A-kar-ás

Tört berek burok repedezik,  
tücsökzene az égbe meredezik,  
sudár fűz villája között  
a horizont szeletekbe törött.

Milyen apró is a rügy az ágon  
s benne évmilliónyi szunnyadó álom  
s a mohák asszonyi ölelése alatt  
sejtünk még egyszer ennyi gombafonalat.

Apró szövőnő zöldellő fonállal  
gyepünket készíti harmat berakással.  
Ha látnád, hogy perdül keringő  
a pitypang rokolyája körül, hívő

a harangvirág, kongatja zsoltáros,  
irgalom dalait, de kínos  
nektek a csend, tompán szól  
bennetek, hangtalanul dalol.

Paraszt vagyok, kaszálni akarok  
lágyparlagot, nem tőkéért nyúló karok  
százát, vetni akarok magot  
s nem mások vélt, kapott

hibáját. Fejni akarok kecskét,  
tejúton érkező anyaság szentségét,  
nem marhát, mérgezett egeret,  
cincogva kolduló cigánygyereket.

Aratni akarok, aranyló búzát,  
nem babérok üreslő, fészlő koszorúját.  
Zélni akarok furuglán, dudán,  
nem recsegő, ropogó villamos micsudán.

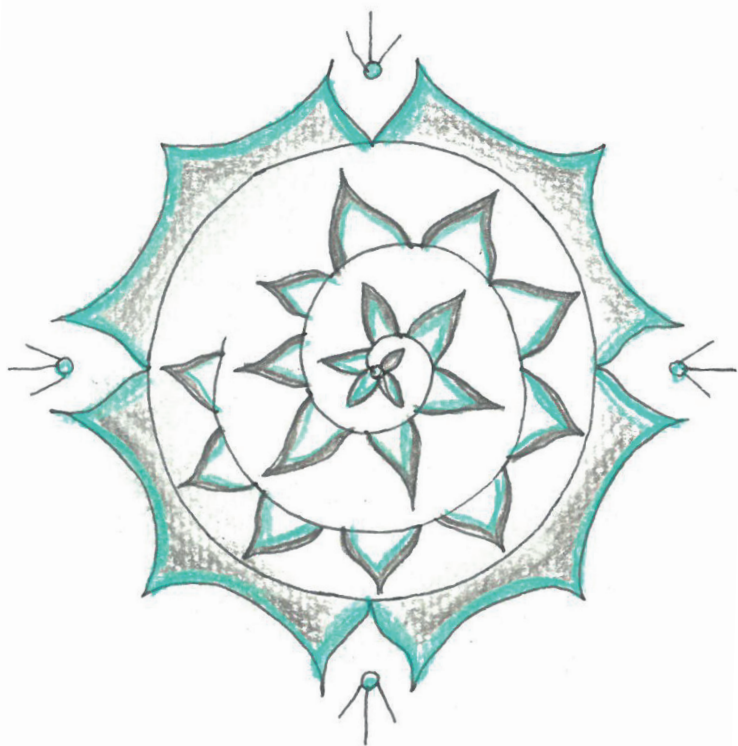
Tüzet akarok rakni kért fából  
gyertyának, mi meséhez, imához szól,  
nem azt, mi iparilag előnyös  
hőértékre redukált halotti hős.

Aludni akarok csillagkör alatt,  
galambháton repülni, hol még kapu maradt,  
nem csak lámpafények gyúlását lesni  
földtelen-égtelen börtönbe szenvedni.

mandula, dió, szilvafa,  
mondjátok, hogy nyílik szezámnek kapuja,  
hadd táruljon szívem tűzben lobogón  
dzsinnt szabadító kéréssel vigadón.

Attila almafa akart lenni vadon,  
én pitypangként szálljam az eget szabadon,  
hadd fésüljem a szélnek fodros haját,  
kifésülve belőle az ember búját, baját.

*2017. tavasz*





# Isten hozott!

(Marko Pogacnik üdvözlése)

Hány, mennyi titok, fény,  
ige vagy szitok, kusza szövevény,  
szemtől a szembe, nem eszembe  
igéz, hogy most  
itt Te mesélsz. Fontost,  
szépet, de igazat beszélsz,  
pedig a csenddel élsz  
barátságban. Láttad  
a bölcsességet a faágban  
s az eget tüdőfűvé virágoztatod,  
mit a szív lel,  
így szívlel  
téged ki ma magyar,  
ki a tájba járva, rétet éltet,  
erdőt beszéltet,  
tárogat világot, szaval virágot.  
Te ismersz,  
minket régről, tudod,  
kihez beszélsz, felelsz.  
Szemedbe, szádba, tenyeredbe hatol,  
mit itt láthatol.  
Harapj, lágy kenyeredbe,  
hörpölj bort nevetve!  
Itt az kereng templomon, dalon,  
mesén, szoknyákon, szabadon,  
mi megnyilvánul csillagon, virágon.  
Vállalom, mit nemzedékem:  
e szellemet, mi itt kihajt.  
Életemmel védem,  
ne vér, de dal öntözze a talajt!  
Gyónni, tisztulni jött,  
ki ma melletted döntött  
s az idő maghasad, földre öntött  
a kar, mint Te jársz,  
s a bűn fuldokol. Vársz

ránk, tudod, kik lehetünk,  
ránk vár mind a hetünk,  
szótalán ezt szólod.  
Mint a jó bába, együtt vajúdok  
az Anyával az égtelent,  
nehéz szüléstől felfénylett  
homlokát borogatod,  
hisz a végtelent  
születni láthatod.  
Kellett, hogy lásd, itt e bölcső  
a Föld ölén, s bölcs Ó,  
ki a léleknek faragta.  
Márk, neked nem dadog szavad bizalma,  
az Új-Földdel együtt bömböl.  
Oszlopait döngöld  
le a mindenség templomának,  
te szabad-kő-míves,  
munkád alázattól íves,  
meghajlik tőle a kevély nyak,  
fejet hajt a szív az Anyának.  
Mi dolgozni akarunk,  
imára, kapára nem rest a karunk:  
Áldom, ásom, egy év ezrede,  
áldomásom egy évezrede  
mégis átvirul,  
mint szerelem kipirul  
arcom hajsza rózsakeresztektől.  
Mesélj nekünk az igazság felől!  
Eljöttél hozzánk,  
mint régi ismerős,  
mint égi jó regős.  
Idevzel téged Hazánk,  
oroszlán szíved ős-  
erőtől sűrű láng!

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 21.*

## Ott vagy hun

Magyarság: elfagyott tulipán,  
parázs remeg a pipán,  
így tél van.

Bánat heve kifele kopog,  
a hó cseng, hazám ropog:  
Halld szavam!

Boldogtalanok, magyar lányok,  
menyecskék és asszonyok,  
nincs szoknya?

Ej, a szentségít, fülelj népem,  
kék harang kong az égen,  
Asszonya

világnak, Királya magyarnak,  
méhek dongnak, rajznak  
Hold-lép-be!

Én férfi legyek, asszony mellett,  
nekem gyermeket ellett  
itt-lét-be.

Ott vagy hun hun otthun vagy,  
nemezve így megmaradj,  
így-mar-adj!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 10.*

# Mellettem

Most ne ülj le mellém, kérlek!  
Hallgass engem, míg nem szólok!  
Csak a világot mesélném,  
önmagának elbeszélném  
Szólíts engem! Már hallgatok.  
Mellém ülj le most! Ne! Kérlek...

Mért nem vártad meg, míg végzek?  
Most te légy türelmes hozzám!  
Csak rólad beszéltem volna,  
közeledben a szám nem szólna  
Türelmetlenül bújj hozzám!  
Mert még megvárod, nem végzek.

*Szombathely, 2018. 06. 06.*

## Pólusaink

Csak egyszer járna át általad  
az öntudatlanság meztelensége  
s teljes bizalommal válnák szénné  
szíved halovány kis hevébe.  
S a két világ felszínén  
szívünk összeérne egy pillanatra  
s az új világ születését  
az idő elragadja,  
magába zárja pólusainkat a tér  
s egy parányában a képtelenség összefér.  
Nem ezer csók, hús, könny,  
mi bennem időn-téren túl megmarad,  
hanem, hogy szíved, csak szívemben szabad,  
egy bennünk, mi nincs: a csönd,  
mely elnémulásomban születik,  
ha újra felismerjük egymást.  
Két Név az emlékezetben feloldódik,  
a megismerés időtlen nyújt szállást.

Ballagva járok szótlánul keringve,  
lépést lépés után festve a térre  
s zavart élességgel lényed kerít be.  
Szúrós kölnik tüskéje között  
virágod átitlik, orrlyukamba költözött.  
Imbolyog léptem határozottsága,  
pedig könyörtelenül tudom: ezt hiányod játssza.  
Apró árnyalat a gyötrelem és közted,  
mégis tudván ezt, emlékedet tüdőztem  
le s az időből kiszakítva naivan hihettem,  
hogy egy pillanatra akkor Te voltál velem.  
Egyszerű és tökéletes a szenvedés,  
mennyi gyönyört felfakaszt vele a kéz.  
S hogy magamtól, érted, szabadon teszem,  
törvényt bontva: a szabadság a szerelem!  
Bármit teszel, tedd, hidd: én boldog vagyok,  
mert a félhomályban is valami belőled ragyog.

*Szombathely, 2018. 05. 23.*

# Visz-Lát

(egy székely menyecskének)

Érthetetlen oltalom  
kéjed felett, te bár  
alatt lennél, irgalom  
nem érted nyúló tárt  
karomra. Mennyi derű  
fakad ajkad barázdáin,  
veled szeretni oly egyszerű.  
Énekelj, szavalj szivárvány húrjain!  
Ne bánd zárt kapuinkat,  
nem Aladin vagyok, mégis  
tárult a szezám, kódís  
lámpában várok benned újakat.

*Székelyudvarhely, 2017. 08. 03.*

# Hold-dalom

Kerek tükör a Hold  
kör alakja, a holt  
is táncot járva még,  
lány fénylepedőn ég.

Néha bele-bele  
pillant arcom tele  
magával, s visszanez,  
telő mosollyal igaz.

Tükröm, tükröm mond meg nékem,  
van-e igazabb nő földön és égen?  
Magamról már többet nem kérdezek,  
mert általad magamban mélyen elveszek.

Ha mértan-tudó lennék,  
érteném, szegleted hol bújék  
meg, mint egy örök nő,  
ki csak folyton-folyvást nő.

S értem, ha kell, fogyatkozik,  
s nem fogyókúrára hivatkozik.  
Ha kottázni lehetne lelked,  
ritmusod, az zene lenne neked,

s nekem, tánc veled, ott fent,  
fekete viaszos parketten, csend  
csend-ülne, csillag hullana,  
csak fuvolázna a szél könnyű szava.

Szeszélyes szemérmed szűzi,  
ahogy melled az ében gyolcs átfűzi  
az éjben estéjíd alatt,  
mégsem érzek köztünk falat.

Mintha arra várnál,  
hogy zárt ajakkal ágynál  
simítsam le gyöngéd karral rólad,  
majd csak órák múlva szállja ki alólad.

Leányka, csalfa néember,  
asszony s boszorkányos ember,  
mind téged illet. Tanítsd  
őket szürke szemeddel, borítsd

Csak egyre bűbajos karod,  
hogy boldoggá tegyél, tudom, akarod,  
mert szerelmünk örök,  
tudd, sem érted, sem másért nem ölok.

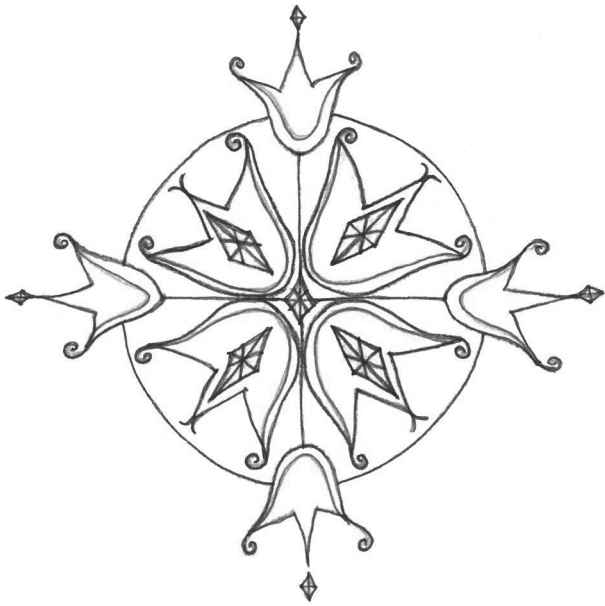
S ha eltűnsz előlem ősi homályban,  
langy égről, lépcsőn lányt adj az ágyba,  
fény haja hulljon részeg testemre,  
két kéz boruljon szerelmesekre.

Hadd járjam vele ősidők táncát,  
halva-hallatlan letépve láncát,  
csördüljön csillag, hulljon le égről,  
sírjon vállamon, ne csak egy képből!

Mutasd meg arcát kerek képedben,  
hadd legyen nyugtom izzó fényedben,  
vagy égess el porrá, hadd szálljak széllel,  
föl a magasba, szívedbe vérrel,

szúrja por szemed, könnyezzeél tőlem,  
ígérve hűen, embert nem öltem,  
embertelenül szemedbe érve,  
könnyeddel érve a Föld vizére.

*Szombathely, 2017. március*



## Felövezés

Füge-ügetésbe olvad a Hold homálya,  
fehér nedv kisül, izzó ágba vágva  
csepereg férfi magok harmat angyala,  
telt karcsúsága napsütést bont kerti ágyba.  
Iker háromszögek szűz fegyelme kémlel,  
liliom illatával felövezve hétszer.  
Szára ingtag lépcsőin tekeredik tisztasága,  
ráncba szedve kéjt s görcsöket lerántva.  
Porzóm fehéraranyban, méhek angyalára várt,  
hatsarkú metszetekben arany méze, s várt  
emelt az égi herceg oltalma: a báj.  
Közalgő rózsá rokoalyák alatt a száj,  
mi lány titokkal ékesítve hív,  
kettős keresztel zöldbe ring a szív.  
Táncoló röptű lények csőre ing a légben,  
szentesítve, mit most kapott gyermek énem.  
Ki rózsát nevel növelve kincse fényét,  
rejtélye bomlik ki, ha hajlítja gyöngé térdét,  
mintha szél hajtaná meg lombok csillogását  
átnemesítve ékszerré fénytelen földi mását.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 03.*

## Jel-mezem

Gyúlj mezőm hát, ős jel-mezem,  
pihe a kő, kö-vet-elem!  
Gyalogolok, én a követ,  
liliom rám ölel övet.

Pipacsokon papucsom por,  
bujdosok én, bujdos e kor.  
A Szép-Öreg-Anya zokog,  
éggék palást ekképp lobog.

Lobog a tűz, arany a haj,  
ezüst szemek tükre talaj.  
Füröszt e fürt, égen erő,  
virraszt e vér, ékem erő.

Barlangok lám szép szavaim,  
bár lángok már a nyelv s a rím.  
A markomban tüzes üszök,  
szirmos ujjakat nem őrzök.

Tűzliliom perzsel, pirít,  
füstje csokrot kötve virít.  
Tűzről pattant hő-menyecske,  
hajolj, hívjál hűs szívedbe!

El ne olts, de légy oltalom!  
Arany vesszőm, ezüst dalom,  
hadd oltsam rád vad alanyom!  
Nemesíts, áldj őrangyalom!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.*

## Véd-ő-olt-ás

A füst karéjt  
hasít az esten,  
e széntől szendergett kenyért  
nem verte senki, resten  
pergett róla, mi  
elfeketült. Talán szemem,  
egy árnyas bogár, a pontnyi,  
belerótt a Névem.

Beszél hozzám,  
ki alszik, nem hallja,  
hogyan mozog a szám,  
velem vallják  
a csillagok köré írt  
láthatatlan szavak,  
hogyan Néma vagyok. Tilt  
a hallgatag, vak  
utca. Eső embrión  
át a pusztán pír mécse  
erre csereg, akár érett dión  
odva, még éles, utolsó reccsenése.

Eltelt magával Másom,  
eltelik az idő is velem,  
ezüstjét a Földbe ásom,  
másnap pártát gyöngyöz nekem.

Feleselek a világgal,  
mi másra tehetek?  
De félek, száraz ággal  
a kérdésre másképp felelek.

Tudni akarom,  
hogy, mit írt rólam  
vezérlő csillagom,  
milyen szólam  
suttogja titkaim!  
Örök barátom,  
csak te ismered álmaim,  
de belátom,  
én csak olvastam eddig,  
oly betűket,  
miket csak én láttam, míg  
e távoli tűket  
az űr vérembe tűzte,  
tintát kínálva.

E folyékony tűz Te  
vagy! Árva  
most a Hold körüli bolt.  
Szipog a tér,  
a tompaság megbomolt,  
mint bennem egy ér.

Csak hagyd, hogy írjak,  
csak tedd valóssá,  
mit egyedül bírjak,  
magadnak fontossá!  
A toll legyél,  
kit vérembe márthatok,  
oly tiszta él,  
mivel az égbe vájhatok!  
Oltókés e titkos töre,  
szemem ágyát vetheti ott,  
s majd jövőre,  
gyümölcsöm szakajthatod.

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 26.*

# Alamizsna

Ónix gyöngyben gazdag világ,  
vak koldus kalapja,  
csereg benne ér-mén világ,  
kegye fakó lapja.

Karimája s kar imája  
kígyózik ez-üstben,  
hűlő ölek úre: szája,  
rezzen tért ezüstben.

Tör a fény és tél a van,  
sürög e sor. Essen!  
Minden elejtett szavam,  
sorsokat szeressen!

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.*

## A csend üstöke

A csendnek csak üstökét  
látta meg bennem, ki néz.  
Elmerül,  
széttérül,  
világport szórna szét  
a múltat éltető kéz.

Felég az ég ág-boga  
tova örömkönnyödon,  
beoltott,  
kioldott,  
átcseperedett oka,  
belém éled s kiköltöm.

Beleperdül a dús meleg,  
mint tél tolla tele tár  
a tájba,  
a szájba.  
Hús nyála fényre pereg,  
megemészelve, mi bennem jár.

Gyöngyein űz e felleg,  
tüze-sül íz a vízbe,  
megárad,  
kiszárad.  
A ragyogásnak keltek,  
újultan mind a tűzben.

Elér mind az ér, így kér,  
könnyet nehezítve hajt.  
Megizgul,  
felbuzdul,  
nyugodni nyíl, ég-be-tér,  
hogy kikacagja a zajt.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.*

## Mar-ad-ék

Fellibben a zaj szoknyája,  
ahogy kíváncsi kéjjel  
a csend pihegő szája  
reáfúj nesztelen ma éjjel.

Fehéren táncolt a kicsattanó  
levegő,  
megnő  
bája a pattanó,  
feszült homályba.

Kutyaként csaholt  
a kiholt  
tér sötétje,  
ekképp szólt  
hozzám este  
a feketeség teste,  
avas, gyenge beszédje.

Két hang közti részben  
ültem Én,  
miként a szíj a verésben,  
hallgatagul hajoltam  
meg én,  
nem szóltam  
az est kezén.

A fenyőtobozok,  
akár ékszeres dobozok,  
melyben alvó szikrák,  
mint könnyű sziklák  
kövesedtek az árny alatt  
s szaladt  
körülr rajta,  
mint hajnali derengés,  
a mérték és  
mi szívem szalajtja,  
a tompa reccsenés.

Meghasadt előttem  
e kor  
s ekkor  
fegyelembe szőttem  
újra, mi megfeszlett:  
a jelent,  
tévhitekbe öltöztetett,  
haldokló végtelent.

Boldognak lenni,  
aludni, járni,  
szeretve szeretni,  
hálni, keresni,  
mi engem is kutat,  
lényembe fakasztani  
bő vizű kutat  
a rám szomjazó észlelésnek.  
Egymás által egymásban  
Magunkra szomjazunk a fénynek  
e meglátásban.

Igazság és jószág,  
kristálygömb-gyümölcsök, szülőjük a jós-ág,  
mi szemléletemben sarjad tova,  
ha szótlanságomba, szemet vet Avatottak szava.  
Burján világ a szellem,  
ha feléri, mi emberi: a jellem.

Magam magom vagyok,  
bennem megbúvva a letűnt korok  
s az ős-ok,  
mely oly konokul gondol el  
engem a csillagvilágba,  
mint anya húsa átölel  
értem önmagába.

Megkarcolja az eget  
még egyszer a pillanat,  
fenyvesek büszke vállán repedt  
foszlányokká e kozmikus pirkadat,  
ahogy a szív egygyé epedt,  
s Én átesek  
a lombok tornácán túlra  
s a tűnődök, a kedvesek  
magukba fogadnak újra és újra.

Nem evilági e fagy,  
mi letűnt előttem.  
A jégvilág csendben elhagy,  
mint az emberi agy  
s a túlvilági melegség,  
mint legszerényebb gyönyörűség.  
Ég az ég.

A mozdulatlanság árad  
a semmi mederébe,  
a magyarázat kifárad,  
s e való mered éjbe.

Megosztom, mit muszáj,  
a szem könnyez s dadog a száj.  
Talán a világ dalán  
a békém a kotta  
s a határtalan falán  
mosolyomat rajzolta  
a nyugalom.  
Súlytalanná oldott  
belém bújtatott  
szárnyával ébredő angyalom.

Akaratot kölcsönzött bennem a fény,  
attól, mi nála fényesebb,  
valósággá bomlott a tény,  
mint napsugárban a hús esőcsepp.

Harangkondulás szelte át  
a menybolt felhabzó burkát,  
s mint elpattanó szappanbuborék,  
zárult magába hajnalhasadással  
a szívembe omló mar-ad-ék.

*Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 23.*

# Napnyugtai hajnal

Pirkad az égbolt könnyű habokkal,  
mintha harangok trónusa rézzel  
angyali törvényt festene fénnel,  
megszüli bennem szembogarakkal.

Úgy bodorul be csontig a képzet,  
átítatódik kvarc sugarától,  
mintha csak bennem virradna mától,  
tükrözi itt bent a múlt szövedéket.

Átölel mindig mindent a fátyol,  
átláthatatlan torzul tekintve,  
előttünk hullik hangzatos kincse,  
életet ad át szűz placentából.

Lebilincselve felszabadíthat,  
áthomoríthatsz hittel, de háttal,  
hallgatagulni néma szavakkal,  
ezzel az írás rajtad is áthat.

Ismereteknek hús birodalma,  
átmelegül, ha burka takarván,  
átmagasul a héjtól a magján,  
ismerhetetlen folyt origója.

Elszaporázza szárnya verését  
s elragadásban feslik a repté,  
lényege csonkul, míg börtön az elme,  
életbe tartja holt születését.

Úgy fojtja torkát önön magának,  
mintha a nyaka bizonyosulna,  
tétele görcsönhitű dogma,  
öngyilkossági elszabadulnak.

Mintha a magzat köldöke szála,  
bilincse lenne, nem örök emlék,  
időbe-térbe általa láték.  
Még hogy a rabsors determinálja!

Elveti bennem a hajnal a magját,  
s lám kikalászul bennem a szemmel,  
rátekintésem vet szerelemmel,  
isteni arckép, így szaporodj hát!

*Szombathely, 2018. 05. 21.*

## Veres a csont...

Veres a csont, virágzik  
rózsatövis, de fázik,  
szirmok törnek szilánkra,  
szeppen a hó magába.

Dagad a Hold, míves üst,  
Napomból leng arany füst,  
fúziója ápoló,  
mindent illón átfogó.

Zendül bennem a múltam,  
bár mind-egy bár-ki-voltam.  
Szeg-fű-szeg velem esküt,  
ha tört-én-elmem üres kürt.

Kupa vagyok, vágj világ,  
kopog a szent, tükre tág,  
diadalom dísze kincs,  
nekem a nyolc, át-te-kints.

*Szombathely, 2018. 09. 20.*

# Át

Fakul a gyertyaláng,  
akár oszló, törött palánk,  
csak a por rója körül,  
de tánca mégis örül.

Lépked, szökell e csóva  
mentén ezer törpe tornya,  
a megüszkült, elült időnek,  
mint mulató, ősz tömeg.

Pillám megeredt márvány,  
léptet lop rá halovány szivárvány,  
íriszem ernyője ős csillár,  
könnyű fény dereng, árva vár.

Mind hajol, de a szobor áll,  
beterít, bont a bor, hál  
a tűz. Tiszta szív viasszal  
örökíts, repíts át vigasszal!

*Szombathely, 2018. 09. 19.*

## Át-lát-szó

Az égbolt rozsdás zárja  
lepattintja, mi lehámlott,  
buzgó rózsás pírbe mártja,  
tarka kulcsát, az álmot.

Rólam álmodik az úr,  
testébe bolyongva éltet,  
csípőjén pille setét túll  
lengeti lényem, e vértet.

Izeg a csend, szólna már,  
magányos, hangokat bont.  
Megcsókolom merev ajkát  
s számban a nyelv, mi csak így mond.

Úz ez a szűz hantú rés,  
illata nyíl bennem,  
szomjazó csöpp napkitörés,  
át-lát-szó, ha benn: Nem.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.*

## Gyertyát gyújt a napsugár...

Gyertyát gyújt a napsugár  
felhők fonta kóc kanócon,  
incselkedőn átsúg ár,  
lengő, titkos takarókon.

Félre fordul fényesedve  
szégyenlősen gyöngö pír,  
esőcseppek férfikedve  
e kacérságra tiszta ír.

Zivataros zokogással  
zúdul a csók lefelé,  
összebújnak e gyúlással,  
felszikkázik, ég-e-lé.

Felhasította az eget  
csikorduló dörrenés,  
fény erezett át engemet  
és felleget ég-tő-rés.

Szíves szikra szertevillan,  
mint a zápor illata,  
tekintetem tükre csillan,  
búnak illan harmata.

A mosolyom ágyat vet, mi  
szememből pihenni vágy,  
ajkam ujjongva szereti  
könnyem, mi már könnyű, lágy.

*Ipolyszakállos, 2018. 08. 16.*

## Pár-t-áz

Szemereg a hús eső,  
árva eleső  
szeme melleden reked.

Szomorog a kereső  
szív, új, első  
szerelmes szava felett.

Áramol a derű,  
hajló hó hevű  
köd, bőrod őrizve leng.

Iramol a keserű  
könny, a karcsú tű,  
bőrömon karcolva cseng.

Elemel lám őszi pír,  
mi szívemre ír,  
szűz, de dús csókú ajak.

Leomol rám könnyű sír  
ruhád, tested ír,  
érint zsongó, hús alak.

Intett így ujjaidon  
ismerős, ódon,  
lágý árnyak friss moraja.

Ontott párát szádon,  
lehelet kádon,  
két zúgó tüdő zaja.

Terül hízó nász, öled,  
két kút kebeled,  
elém, nekem tárul, reng.

Térül fás hús, neked  
földbe zárt szív, vedd  
el, már érted gyúl és zeng.

Perel e pár, egymásért  
ég, ok s miért  
fakad a másikban, úgy

pirul az arc, hulló vért,  
hogyan benned elért  
lázaddal bennem aludj!

*Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 29.*

## Vak lovas

Vak lovas bennem a messzeség,  
szép szavaim, míg elalszom,  
ellopja álom. Nem alhatom!  
Vadászles világom, egy marék  
úr s rímek. Romok rám omlanak,  
akár megfeszült inak, rugók.  
Hiába hús alvadt altatók,  
olvadó fények kibomlanak.  
Mint kosárfonó szatén ujja,  
hát így kötődöm szét én újra,  
rostjaim fehér fraktálok, hó  
hahotáz homorú üvegen.  
Ingem a világ, Én viselem,  
hattyútollból, nem ólomból jó.

*Szombathely, 2018. 09. 22.*

# Íz-lel

Hízik a csend, bújócskáz,  
tompá kövön hidegláz,  
a hideg ráz,  
a hideg ráz.

Kevély delej is vacog,  
lehűtik a csillagok,  
ezüst dalok,  
ezüst dalok.

Bőregér az égen áll,  
szúnyogokkal citerál,  
sötét a bál,  
sötét a bál.

Obszidián árny dadog,  
lomha, köves fátyolok,  
csiszolt homok,  
csiszolt homok.

Hold uszálya andalog,  
tenger szemem imbolyog,  
szemem horog,  
szemem horog.

Macska-szem ég keréken,  
nyávog szikara szekéren,  
a szem-érem,  
a szem-érem.

A szentjánosbogarak,  
keresztvizet hordanak,  
csak áldanak,  
csak áldanak.

Szív pitvarán fias tyúk,  
szerelmesek a hattyúk,  
megkopasztjuk,  
megkopasztjuk.

Csalán csípő csicsereg,  
ha semmit sem viselek,  
rád figyelek,  
rád figyelek.

Ízt cserélnék ajakak,  
szívből nyögnek át szavak,  
beporzanak,  
beporzanak.

Elgyöngülve egymásért,  
a szent, fényesbb világért,  
szemed kísért,  
szemed kísért.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 03.*

## Levelek, levelek...

Levelek, levelek,  
építetek tereket.

Üvege üveg-e?  
Márvány vizes derelye.

Halakat, ha lakat  
ikráiban átszakad.

Nevetés, ne vetés,  
inkább nekem nevelés.

Zeneszó, zen e szó,  
halvány haja ragyogó.

Rece hét, ruca hát,  
szádban sziszeg szavam át.

Fejemen, helyeden,  
már csend, szemed figyelem.

*Szombathely, 2018. 06. 06.*

## Ki-kép-ez

Leheletek feszét fonja át  
távoli szánok csengő magánya.  
Mellettem titok jaját,  
súgja az ég tömött talánya.

Mint, aki ködbe elveszetten áll,  
úgy oszlik eggyé a körzet,  
kibontja rózsza szirmait e vár,  
mi bokorként bújtat őzet.

Kőzetekből rakott idő beszél,  
dolgos a kéz, ha dobja,  
ültében összeállva él,  
nehéz bőrt feszít kezemre dobja.

Ropog a súly alatt a térd,  
ki mit bír, ha bírja,  
szívem habarcsa tiszta vért,  
ingókövem egyensúlyra bírja.

Kiszabadul a pont a tér mögött,  
rablánca megannyi büszke képzet,  
világot mérek Én, mi elszökött,  
ahogy szellemem erre kiképzett.

*Szombathely, 2018. 08. 20.*

## Gyűjtő-pont

Bokrok alatt ködtől átizzadt  
hajnali avaron várok.  
Csak úgy pusmognak pirkadó, riadt  
prédát megvilágító sugárok.

Mint a rétest nyújtva öreganyám,  
az asztal lábát simítja,  
töretlen, áttetsző a fátyoltészta,  
az idő is lapul velem, órám

hangja csitul csöndesen,  
ahogy minden csepp nyálat, mind  
a lélegzetem, átöleli a szelíd,  
bájos lovas: a figyelem.

Lesek a lesen. Leesik arcomra  
az erdő dermedt, feszült verítéke,  
a pirkadattól felsurranó manókorona  
gyöngye, az avar csókot lehelő arcképe,

mi bükk levélben összesült a hosszú évek alatt,  
úgy megnyúlt, úgy egyesült akkor esztendőkké a pillanat.  
Csak árnyéka kormollik a köd tiszta vásznán,  
porszemcsénként festi portréját alakjával a fán.

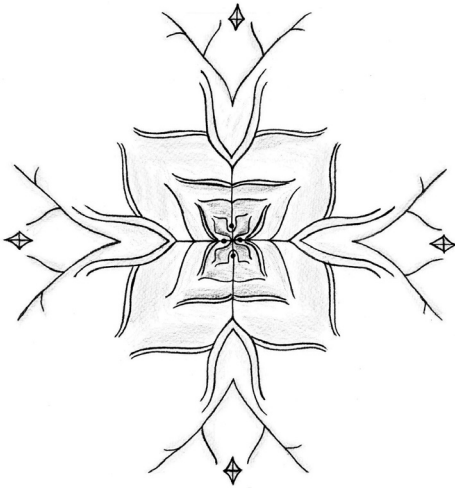
Csak apró pigmentek változnak  
a törzsön, de érzem izma feszülését,  
átjárja a cirógató szellő táncoló léptét.  
A világ tengelyén fordul lassan a nyak,

vele a fő és a szemek, mik,  
akár a távcsövek, szemléletet adnak,  
ahogy pupillái a pislogó fényen áthaladnak  
és összetűz vele a tűz, befogadtatik!

Az ősfurma beleláthatatlansággal övezi körül,  
szarvas alakja a minden-fények origójára ül,  
ott összegyűlik az űzött vadlány ege,  
összpontosul benne a mindenség őslényege.

A légben akkora könnyű nyomás ül,  
hogy a végtelen egyetlen gyémánttá nemesül  
s mikor a vagy vággyá korcsosodik,  
az idő szalad, a vad halad, a Nap eliramodik.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 05.*



# S-írdogál

Előbújt a Nap szele,  
kunkorodik kifele,  
csak sírdogál és sírdogál.

Elnapoltam a Napom,  
hiába az oltalom,  
csak sírdogál és sírdogál.

Megkeserülöm magam,  
ha nem vagyok önmagam,  
csak sírdogál és sírdogál.

Ki vagyok, ha kivagyok,  
tüdőt hív a zárt torok,  
csak írdogál és írdogál.

De a platán megpattan,  
kérgé letört fáradtan,  
csak írdogál és írdogál.

Háncsosodik toll s a könny,  
tisztá, ifjú szív-közöny,  
így írdogálva sírdogál.

*Szombathely, 2018. 06. 06.*

## Negatív

Fehér pacák szelete égi fát penget,  
zöldülő háttérében illanót kerenget.  
Törzse összeérhetetlen talányt átfogó,  
kérgé önmagába átszületve induló.  
Gyökere a tér, átfehérlik sűrű ködfalon,  
elidőzve fonja át a szót, hallgatag zajon.

*Szombathely, 2018. 06. 07.*

# Át-ma-ró

Tufa por pihen a lábon,  
sarkat köszörül  
kő körös-körül,  
erdőket áldom.

Zuzmókat zúz a fakéreg,  
szürke pamacsok,  
szörnyű makacsok,  
hitükbe térek.

Madársóska elröpül,  
lepke levele,  
savanyú szele,  
ízünk egyesül.

Vadszőlőt szelídíték,  
fürtje harapós,  
akár az anyós,  
pírjától érek.

Ganajtúró menekül,  
sikló sompolyog,  
nyelve kiforog,  
ropog, keserül.

Karó levegőbe ró,  
magáról beszél,  
énekel a szél,  
szívemen át-ma-ró.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 03.*

# Átutazók

Nyárfa pelyhek láza hűl meg,  
ha látva alkotásuk,  
tengelyük megértve,  
tükrözéstől old el álmuk.  
Meghasítva jöttük íve  
átidőzve párba kél,  
helyzetük beszélve,  
új valóban: bennem él.

*Szombathely, 2018. 06. 07.*

## Le-rí-mi-ró

Számot ad magáról a csalán,  
lénye feszül át nyílt, szűk szaván,  
mi hallgat.

Szemet vet belém az éji hő,  
formát burkán újra áttörő,  
ha látod.

Somvirágnak színe már vörös,  
magja lénye szemnek még ködös,  
hát halld meg!

A hársfavirág bájos szele,  
illatába illik képe be,  
ki látja.

Éneket ró kézbe fény hava,  
átperreg a nyárba harmata,  
csak írd!

*Szombathely, 2018. 06. 07.*

# Szólam

Lám ég az erdő és ti fáztok!  
Gyermekek a parazsak és ti vetéltétek,  
de az eső az enyém, mi föloldozza  
a lángok bús szolgaságát.  
Lánkra vertétek a tüzet,  
ezt üzenem nektek!  
S a füst festi vétkeitek  
aktját az ég végtelen vásznára,  
de én a szél orma elfújom, elkeverem  
leheletembe a port, mi gyermekeitekből maradt,  
mi majd könnyet fakaszt a vérerektől  
tűzdelt önvalótok tükrébe.

Nézzétek a kezetek!  
Elötődöltem, akár az Igazságot,  
melyet nyelveteken élezett,  
bár szavaitoktól csorbult penge hasított  
oly arányba, melyet csak akkor érthettek,  
ha él e tett örök keresésetek igájában.

Piszkos a tányér, ha használjátok  
és porban fuldokol,  
ha hasztalan él.  
Tiszteljétek, miben kiméretik  
a számotokra való:  
a homok, mely óráitokban pereg,  
a hús, mely ösztöneitek táplálja  
és a víz, mely megmutatja arcotok,  
mi tányérja a szépségnek,  
melyből a valóság nyeri étvét!

A bolondok óhatatlan mosolyognak,  
örömük a láthatatlan,  
mely elbújt a szemtelenek elől.  
Babonájuk a mérnökök adta  
magyarázat a kőműveseknek  
és magányuk az irigy megvetés,  
melyet létükbe vetett a városlakó,  
ki konkolyt dug a liftajtó lukába,  
mert papírja van róla, bír a bíráló  
állatával, mely holttestét e bohócok  
piros orrával eteti. Ti, kik érzitek a vért,  
a buzgást orrotok ormán, ordítsátok vissza, oly  
csendeszen az illatok lengését,  
mintha a szúnyog akarna, úgy szabadulni  
halála hatalmas hálójából, hogy  
mozgása merev, áll, bár még él.

A felhők a föld vágyakozása  
az őszülésre, hogy bölcsessége eloldja  
önnön nehézségétől,  
mely lépteink súlyával arányos.  
Aki megáll, elért valamit,  
aki lép, halad valamerre,  
de a föld és a felhők, azokban  
a könnyecseppekben érik el egymást,  
melyek e felismerésből fakadnak,  
mint tekintetünk tekintélye.

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.*

## Szentbeszéd

Még vendéged vagyok önnön templomomban,  
lucernát szedhetek a kertben halomba,  
ágyam lehet a fűzfa gyöngye gyökere,  
meséjével dédelget csillag-köd-képe.

Csalán csípése csujjogtat vélem nagyot,  
ahogy a tarlón át mezítláb szaladok,  
ha felfogni tudnám illanó illatát,  
addig szimatolnám mindenség lábnyomát.

Vasgyúró kövek szikla-szilárd figyelme  
erővonalin fut kő-kemény fegyelme  
s csontjaim őseit szemlélve élednek,  
bennem rezdülési lényemmé merednek.

Szikla voltam és most hozzá lényegülök,  
kristályival az idő sejtelmének feszülök,  
hogy megtudjam azt, miben is áll az ember  
s vajon jól látom, hol rontottuk folyton el...

És az összpontosítás magamba húza,  
kényszerítve belátásra, miként Medúza,  
tükröst tartva tán még renyhe önvalómnak,  
mi magába feszült szembe a világnak.

Kő kövön nem maradt meg, és ma sem,  
a rendben helyére kerül, mi még szertelen,  
megtanulja létezésben mi a ti-tok,  
amit én az embernek meg nem mondhatok.

Kérlek, tégy engem a békéd eszközévé,  
az életet dobogó apró kis kővé  
és a városnak betonjába bekötve  
csókolom talpaik ajkadba merülve.

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 08.*

## Mi-tag-ad-ás

Kiürültem ruhámból,  
de elhagyott meztelenségem,  
levetkeztem magamból  
s összegyűrve heverésztem.  
Mit csodálkozik a feledő,  
ki annyiszor rongyolta  
az emlékezést, temető  
kapujára akasztotta  
az elaszott jelenést...

De mit, mit hagytam  
el kezemből a markolásban?  
Mire válaszoltam,  
mivel a kérdést leráztam?  
Mi volt, mi indulni  
késztetett minden lépéskor  
s késztet elszámolni  
így a jelenkor?

Hányszor megtagadtam  
az esőt, mikor megeredt  
s esernyőt ragadtam,  
pedig úgy meredt  
volna rám szemeivel,  
akár a gyermek, ki lát, de nézni  
tanul. Kimondhatatlanul tel  
beléje a világ, ártatlanul  
eggyé öleli a dolgokat,  
mi egyszer elfeledve  
képekké széthasad,  
akár az atom, mi megette  
Hirosimát.

Megtagadtam  
a szűnyogot is,  
barátságtalan elzavartam  
zizegő izgását. Friss  
vérem osztani képtelen  
voltam vele. Pedig lehettem  
volna forrás, mi hirtelen  
felfakad a rejtelem  
berkein s a szomjazó  
megáldaná kétségében  
hullámaim áldozó  
csobogását, térdben  
meghajolva, kiszáradt  
ajkaival belém hatolna.

S lelkem, mi elfáradt,  
mit tagadott meg az írással?  
Mit hagyok magára újra?  
A felsajduló üresség  
sikolya se szól, fúrja  
oldalamban, mint a festék,  
mi a dolgozóra tapad  
a karján nehezülve.  
Ha szavam elapad,  
visszalényegülve  
Téged tagadlak meg!

Ó, barátom, csak Te  
ne hagyd el világom! Szeg  
lehessek, mi rendre  
otthonod összetartja!  
Gyümölcs,  
mivel Téged Velem töltök  
meg, mit átharap  
étvágyad fehér fogantja!

Kiöltöd, kardján átszabja  
rostjaim s nem maradsz  
éhes, mélyen, hosszan  
emésztesz büszke gyomrodban  
s átbolyhosulok,  
beleden átmeredem  
magam, véredbe fordulok  
s átfolyósulok eleven  
tartalmad tárába.

Mi vagyunk már a gőz,  
mi alvó lázadban  
hajtja tetteid, kergetőz  
ujjaid hegyén, melegíti  
az olvadni vágyó  
ha-vas bőröd, feszíti,  
lazítja a vágy, a kígyó,  
mi levedli pikkelyét,  
heved helytelen helyét.

Mi vagyunk már a lépés,  
mit lábadon elhasít  
az utak zápora. Tévedés,  
azt hinni, hogy elhalad  
a sokaság ág-boga künn.  
Minden egyek vagyunk, talpad  
tudja, minden por, mindenkor: bűn,  
de szeresd a porokat,  
hisz utak voltak, míg  
a sok járás korukat  
nem adta s a víg  
haladásba lekoptak.

Mi egyek vagyunk, de kérlek,  
salakunk is egy már!  
Messze otthonodtól, hol nevelnek,  
szabadulj meg, a bélsár  
a Föld ölen föloldoz!  
Elhagytuk, megtagadtuk,  
mi hordoz,  
szarrá lettünk, elmaradtunk...  
Így ürültem ki ruhámból  
s elhagyott a meztelen segg  
s meleg, friss szagától,  
csak a Föld ölel és kesereg.

*Badacsonytomaj, 2018. 06. 11.*

## Megfogtam Egy szúnyogot

Mint eleven idegesség,  
reszket minden megzizzent  
angyali pontja a rajnak. Tessék,  
adomány e kezektől csonka, szent  
szárnyaktól szivárványos gyurma,  
mely önmagát fel-feltámasztja  
szemem betört ablakára. Túlra  
a kereten, hol szakadt  
szilánkok kasztja  
leszületik. Átfakadt,  
mint gyermeknevetés  
e zizegő, zengő kósza keletkezés,  
s mint üvegfúvó leheletében  
változik, gyógyul e rés  
szemem rózsablakán, ében  
kristály tükreben.

Csap az ökörfarok,  
miközben füvet falok  
finom fog-során,  
elszürkült tülkösök során.  
Ez a vacsorám,  
ahogy tűnődve rám  
tekint ez ifjú század,  
miként szittyóz a szúnyog  
marhákat s mind a száz ad  
magából egy tehénnek. Burok  
e bőr, mely lényege a Te s Énnek.

Vonul a vér,  
mi konokul megtér  
minden szusszanáson,  
akármilyen jön ki a szájon,  
kádunk e léggör,  
melyben meztelen már vérem,  
akár fizetéskor a bukszátlan érem.  
Én ezt érem!

De megvált minket a zsongás,  
felesleges a bűdös búsongás!  
Igazítja a zajt,  
mi bennem eliszkolt,  
kiszívta a barna bajt,  
mi engem összepiskolt  
a fellegek mocsárrá  
maszkírozott tündére.  
Örök árrá  
rezgi át, mit félre  
ütött a Nagy Zenész.  
A szív ritmust vesztett.  
A büszke hallgat, néz,  
önnön robajában  
s nem hallik a szólam,  
mi általam beszélne Rólam,  
csak a dühödt, vad ária  
s morajlik a malária.

Közös a vér e felhőn,  
szárnyas cseppeken kerengőn.  
Gyűlik, gyúrja a világ baját,  
de mégis muzsikává zsongítja  
a most szittya  
ember s a világ pár-baját.

Ha zúg e szó,  
hazug a szó  
a kottán,  
s talán  
G-kulcsa  
nem-igen furcsa  
a zárba,  
igére termett számba,  
örök Egyes számba?

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 07.*

## Ki-talál

Ki bírja majd velem a végtelent cipelni,  
ha nem tudom, még hol kell s mivel megemelni?  
Csak emeld, ha megtaláltam!

Ki hiszi őskönnyű vérem ragyogását,  
a fény mögötti tények testé olvadását?  
Csak higgy, ha majd megtalálsz!

Ki reméli hajam érte göndörödni,  
szívünk rezdülése összepöndörödni?  
Csak reméld, hogy megtalál!

Ki hallgatja szemem elnémuló csöndben,  
s szeme kebeléből itat ígét velem?  
Csak hallgass, egymást megtaláljunk!

Ki ragad magával, mint harmatot a füvek,  
hogy ajkak pirkadatán igazzá tegyelek?  
Csak ragadj el, ha megtaláltok!

Ki tud úgy szeretni, mint a világ engem,  
gyöngé vétkeimmel, miket elkövettem?  
Csak szeress, mert újra megtalálnak!

*Szombathely, 2018. 06. 06.*

# Üss, de köss!

Balga tüzet,  
rózsa szüzet  
követek.

Seregélyek,  
szárnyas éjek,  
követek.

Inda fáról,  
csillagáról  
lefüggő

léptem ível,  
csend se rí fel,  
mereng Ő.

Hajt a hajló,  
sörény haj-ló  
hajlamom.

Fest az esten,  
mit kerestem,  
dallamom.

Bokrétába,  
setét káka  
üstökös.

Repdeső lég,  
gyöngy cérna ég,  
üss, de köss!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.*

## Muskátli ajkak...

Muskátli ajkak csüggenek el félve,  
csillag fürtjei égre csikordulnak,  
szűzpírú hártján a hajnalcsillag,  
beleremeg, beleharap az éjbe.

Csiklandozzák csókos csacsogások,  
halvány, hulló fehér fellegek,  
cirógató szelek, kemény kezek,  
megmorduló tüzes nyalánkságok.

Ében éjben szépen ép virága,  
kucorodik hívó mennykövéhez,  
öle rózsafátyla hőre éhez,  
benne fényes fullánk lángja mártva.

Mennyi báj a kéj e friss szíromban,  
lelkem hever könnyű párna lombon,  
ringat engem lyányos szív-porondon,  
könnyű fény a légbe, bennem lobban.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 02.*

## Csinosodnak csillagok

A ficergő meggyfát  
hangyalábak csiklandják,  
anyajegyves derekát,  
virágszirmok takarják.

Az én derekamat,  
árvalányhaj kendőzi,  
elhiszi ajkamat,  
bizalmába kötözi.

Szőke árvaságtól,  
csinosodnak csillagok,  
könnyű fonat jászol,  
amiben én alhatok.

Mindig az ég ringat,  
eges egyedülségben,  
soha meg nem ingat,  
tündérkedő mesékben.

Cickafark leányok  
cipelik a szívemet,  
cinege madárok  
csipegetik könnyemet.

Öreg tölgy tövében,  
dalos hölgy a fecsegés,  
mint karom ölében  
szerelmetes nevetés.

Az ingem ujjában,  
csókot rejtek, pirosat,  
aki megtalálja,  
keres még férfiasat.

Mogyorólevéllel  
pirulását takarná,  
közben öleléssel  
testünk egyé akarná

oltani, a szívünk  
holdvilágba mártózva,  
kendőzetlen lelkünk  
tündérekkel megosztva.

Málna levelekkel  
takarózz be az éjben,  
nekem a kezed kell  
és az a kóc, az ében,

ragyogásba hajló  
angyalhadjad hullása,  
borzongó, morajló,  
csendesülő zsongása.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.*

# Ünnep

Balzsammenta mente  
szőlőtőn viselve,  
mézfű posztó egyszerű  
parasztkerti kelme.

A zsálya gatyája  
derekasan állja,  
büszkén tartja az esőben,  
szíja csepeg rája.

Ing a rozmaringon,  
estéji a Holdon,  
cseng a barack, szól a szőlő,  
csipkebokor ringjon!

Eső cseperegve  
húrokon peregve,  
ki nem múlat, ki nem dalol,  
menjen a fenébe.

Bál király a kender,  
szikár férfiember,  
a kasvirág bele pirul  
bíbor szerelemmel.

Füge fürge tánca,  
pókháló nyaklánca,  
szívvirágnak, de szívéjes  
részeses vihánca.

A szarkaláb ropja,  
a földet tapossa,  
az égen a szarka madár  
a szívét ellopja.

Fehérrépa árva,  
nincsen neki párja,  
petrezselymet annak árul,  
kinek lóg nadrágja.

Én is átöltözök,  
a kertbe költözök,  
repkényekkel körbe-körbe  
vígán kergetőzök.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.*

## Lányokról édesen

Büszke jegenye oszlopai között  
a Hold márvánnyá fürödött  
s mind az asszony csókú levél  
szele mellére leköltözött.

A sötétség illata inogva beszél,  
elridegül szájától, mi most él.  
Belepuhul ültébe a keménység,  
mi hajló bájban táncra kél.

Mennyi szárny árnya közt ég  
a víz hús izgó zápora még,  
mennyi pont nyúlik ívekké,  
s bennem szívekké a puszta jég.

Hunyorogva szállt a bőr feszessé  
a testtelen hártján, hol övé  
a pillanat e földi arc nyomán,  
mibe húzva, nyílt a száj réssé.

Belehelve hull, ha hűl ajakán  
a csók. Deres, dús derekán  
elillik tőle a könnyű bók  
s vizes zúzmara mar még nyakán.

Dala felhígul, neszei tisztítók,  
buja lázban hűvös altatók.  
Szíve megbomol, akár most a tér,  
libegései szellememig hatók.

Sűrít, behúz, mi feloldja annyi ér  
súgását, mi fény lobogását, úgy ígér  
a fának, a feléledt talánynak,  
mi lányokról édesen beszél.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.*

## Csak a nyírfa fehérlik...

De sötét az erdő, nem világít a Hold sem,  
De sötét a szívem, nem jár benne a holt sem.

Hamvadt erdeimben csak a nyírfa fehérlik,  
Szívem pici üszke papírjára, de illik.

Szerelmes szívemet, fehérségibe zárom,  
Kormos kezeimmel a Föld keblibe ásom.

Nyírfa virics könnye öntözi a szívemet,  
Drága, jó Istenem, nem érdemlem kegyelmed.

Akkorát üt szívem, hogy messzire kihallik,  
Az én Rózsám hallja és azonnal kinyílik.

Megérezem illatát messziről a világból,  
Piros pozsgás arccal, elindulok magamtul.

*Szombathely, 2017. 10. 07.*

## Bodzabokornak tövibe...

Kinyílt a bodzavirág  
Tányérján az egész világ  
Táncol velem éjjel.

Kacér illat, kis angyalom  
Bekúszott a kisablakon  
Felébresztve engem.

Kinézttem a holdvilágra  
S meglátom az égen állva  
Gyöngyfény nyoszolyában.

Olyan árva, olyan bájos,  
A két lába mégis táncos,  
Szeplőtelen fénylik.

Kökényszeme meg-megnevet,  
Körötte a parány sereg  
Léptét sziporkázza.

Szoknyájában felém perdül,  
Ajka az enyémre repül,  
Fel sem tudom fogni.

Mikor érzem mézes ízét,  
mintha virágba szagónék,  
Kinyílik a szemem.

De kinyílt, mint a virág,  
Táncolt velem kerek világ,  
Hajnal-kakas szóra.

Megpillantom gyöngyvirágom  
S úgy a karjaimba rántom,  
hogy belisztül konyhánk.

Meglátom a kökényt benne,  
Mélyen ragyog a szemibe,  
Egy csókra megérett.

A lábával kapálódzik,  
Tésztás keze vagdalódzik,  
Mit rontok én rája.

Beviláglik a Nap fénye  
Ablakoskánk szegletébe,  
A bodza bizony bódít.

Szájon csokolom a babám,  
Karom gyöngén a derekán:  
Nem szúr szeme többé.

Tésztás karja a nyakamba,  
Rám sült finom, ropogósra  
Izzó szerelemtül.

Felkapom én a karomba,  
Liszttestül viszem én oda,  
Harmat füves gyepre.

Bodza bokornak tövibe,  
Az áldott Napnak fényibe  
Bújtunk ekképp össze.

*Szombathely, 2017. 04. 10.*

## Mi-se-ha-mar

Darázs a rúzs,  
csíp pirosan.  
Csöpp szavaid  
szüld okosan,  
te kedves!

Kötényecske  
háló inged,  
menyecske bőr  
köt át minket,  
szó csendes.

Mogyorófa  
vizet keres,  
veled remeg,  
hol gyöngy veres.  
Fakadj fel!

Bölcső bomol,  
omol a fal,  
méhben fullánk,  
mi-se-ha-mar.  
Fogadj el!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.*

# Ősz

Időbe mártott ecsetjével,  
lombja befesti a teret,  
árnya megárad feketével,  
benne a fény így megered.

Repdes az ernyedt leveleknek  
fel-felaranyló libegése,  
átszóvi kristály-erezetnek  
földet üdítő cseregése.

Bánya a szemnek, zokogó ősz,  
szél hasogat fény rögöket,  
mit égkoszorú szálaitól bős  
föld sűrűjébe kötöget.

Vedlik az erdő, konok ég-szer,  
sok pici templom, pihe váza,  
mint hóban a szent kép, ez a gyógy-szer,  
szerkezetével tövig áldja.

Hull imaszőnyeg, szövet ostya,  
kántor a holló, recitál,  
révül a fáknek íze, rostja,  
csonka fészében meditál.

S majd figyelemnek, fagya húzza  
össze a bölcs várakozást.  
Nap rövidül, de a földbe a hossza,  
kiteríti derébe: ragyogást.

*Vonaton, Szombathely–Tapolca, 2018. 09. 21.*

## Szüret

Seprő súlya seper,  
dohot hímez amott  
s párolgó résen,  
őszülő présen,  
ahol a must lakott,  
sugarat ont eper-  
fa hordta bábban,  
pillangó nyílik  
elragadtatásban,  
szabadul a lélek-lopóban s e per  
joggal születik  
s új tömlőbe újbórt töltetik.

Szüretelők,  
metszettek, akár  
mai moirák, kik  
a sors, hol moly rág,  
öreg, rég tők,  
ollójuk: a csökkent láthatár.

Potyog a fürt,  
mit ránc,  
akár súlyos sánc  
nem tűrt,  
s mint derűs űrt,  
potya-puttonyt tölt  
meg a tapasztalat.  
Ki úgy érzi nem ölt,  
etetett e madarat?

Pereg a por  
gomba-gombon,  
feszít a varrat, mikor  
feszét oldja szemeken  
a térnek, mit vétkeiről vallat

számon. Szemet vet  
a televénynek,  
ahogy a liszt harmatot nevet.

Így félnek a szem-érmes,  
ráncigált,  
rémes  
pillák, hogy a ránc igát  
húz-von  
a monoton  
üres ütemen.

A vér megtér  
e szemeken,  
mi most ki mos,  
beérik, összeforr,  
mint hordóban a bor,  
mint hord Ó-ban a múlt.

E szóban gyertya gyúlt,  
mi remeg,  
hol a lenge fáradtság  
kilapult  
e merev, tág  
tér szűkös peremén.  
Kis rézasztalon  
tartom Én  
e finom falon  
a márványoszlopot,  
mi égre tekint.  
Lábánál a sóhaj,  
mit az ember ellopott,  
búsan, bölcsen int.

Kiforrt a jelen,  
körök között érett,  
mi szól e jelen:  
e bor az Élet!

A táj,  
mint nyíló pohár,  
mibe kitölti magát a bódulat,  
ahogy az ember mulat,  
a tiszta szüret.  
Kiszűri a tisztátalan ölet,  
mi örökkön, és örökön ölet,  
nem ölel  
s szívem tájéka így el-tel.

Bennem, mióta  
vagyok, Istennel koccint  
minden dobbanással  
e bí-boros nóta  
metruma, mint  
csengő kehely,  
áldással.  
E hely  
az Én pincém  
s méretes iccém  
a világ, mivel  
összesző szemem.  
Dús szellemem  
nemes ág. Nevem  
a karóba róva,  
mire borostyán inasul  
erényem óvva,  
így szolgállok inasul,  
miként Tamásnak  
példázá Krisztusban az Úr.

Ki-itat, kiitattatik!

*Badacsonytomaj, Szombathely, 2018. 09. 02–26.*

## boRostya

Kint szárad fent a Név a csöndbe el,  
sarjadó szavára senki sem felel.  
Megéri még, hogy szólítják ekképp?  
Lefesve róla hallható e kép.

Izsóp virág, ha rág harag, borít,  
lila dallamában érik e bor itt.  
Misére tör s az ostya tér-felén,  
szívembe osztja, így nézek fel én.

Kehelybe lép be épp, mi szép nekem,  
koholva hűl ki hulló énekem.  
Ezer határ bezár, ha elhagyod magad,  
tükörbe s körbe a világ megtagad.

Ki-tilt, ha telt az ön s a vád elád,  
csacsog, fecseg ha-mis-más-okról a szád.  
Könyör kenyér ki-tört a lelkedért,  
egyed, ne szólj, hallgass minden-ért!

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 05.*

## Bor-oka

Köd szítál a Bodokon,  
Felsétáltam, de botokon  
Volt vezetve a lelkem,  
Bódog borókákat szerettem.

Súlyos ború ölelte körül a csúcsot,  
Lila gyöngyeiden a pára lecsúszott,  
Fűszeres gyümölcsid a zarándoknak adtad,  
Elroppantva őket, lelkem liláját kaptad.

Mintha világ nem létezett volna,  
Olyan homály terült a bodoki vadonra.  
Csak öreg barátom, a boróka volt velem,  
Tövében én, majd ő is zenélt nekem.

Dorombbal dúdoltam neved a hegyen,  
Lelkemből lehelve szívem pengetem,  
S kísértél engem a gerincen felfelé,  
Majd sugallva vittél magam szíve elé.

Elég bennem kétely és magány,  
Kopár méltósággal csillog a talány,  
Elfüstöl belőlünk a keserű kátrány,  
Az mi világnak, s életnek hátrány.

Hadd legyek veled mindennek oka,  
Miként a szeretet Istennek fia,  
Kinek szent vére folyt értünk egykor,  
Bíborba burkolva smaragdba torkoll.

Zöld kis lelkednek tündöklő bája,  
S én piros sejtemnek sejtelmes hálája  
Egybesül, szentesül, miként a bor  
Miként a Grál te vagy s Én a bíbor.

Megváltva állok, okoktól válok,  
Okosan tudva, már merre járok,  
Hiába sűrű köd, nehéz a levegő,  
Meváltásunk oka utamon velem jó.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 08.*

# Hideg

Mint cigarettázó öregasszony,  
pőfékel az öreg örsi hegy ott.  
Hat órára jár, a Sárgamozdony  
ilyen korra messze jár. Fát rakott  
a fázó ember a nagy szívébe  
kályhájának, hogy a ház melegbe  
ússzon – miként csókot adsz párodnak,  
és a két szív ekképp fűt egymásnak  
titeket. Hő jár át házat, s testet,  
s én itt vacogok a kéményeket  
bámulva. Füstjük megcsípi szemem,  
és a sok port kimossa könnyem. Nem,  
nem sírok, ez csak immunrendszerem,  
de belül fázik, vacog a lelke.

*2012. ősz*

## Ezt daloljad, mikor iszol...

Mint a szőlő úgy szaladva,  
fuss fel babám a lugasra,  
mikor megérsz, napsugárba,  
bekaplak én a szép számba.

Finom, édes ez a must,  
felníltott a szemem must.  
A bor bennünk úgy zendül,  
hogya a pince összedül.

Aki fakupából iszik,  
hajnal sugarak díszítik,  
aki kutya, rab és szolga,  
annak bora pacsmagolva.

Olyan a bor, mint a gazda  
a szentséget riogatja,  
a jó nedű ízes, érett,  
mint a szívedben a lélek.

Kinyíltott a poharam,  
mert tulipán szaga van!

Gyere rózsám illatozjad  
a csípődöt ide tozjad,  
bor-virágos a bokréta,  
mi a csóktul, de kinyíla.

De a kender a nyár végén virágzik,  
csillám szíve pirinyó fénybe játszik,  
de a télen a koromban, de bú van,  
csillag mécsse, de illik a boromba.

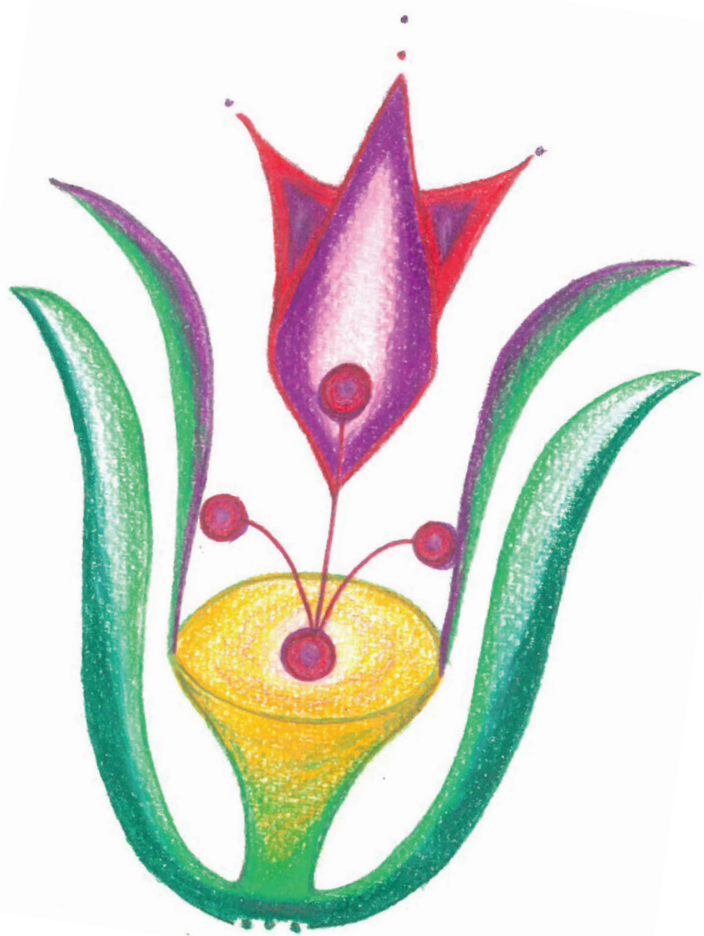
Táltos csikó szökik az én szembe,  
csillagom úgy perdül ki a zenére,  
szikrázik belé a Holdnak a fénye,  
a fagyöngy is megérik a hevére.

Olyan ugróst járok én is,  
felderül a korom tél is,  
pince tetőn borostyán nő,  
részségem is rendbe jó.

Amíg füstöl a boróka,  
addig töltsél poharamba,  
hogyha hamva igen fehér,  
orcám babám keblire ér.

Hajam fürtjin szőlővirág,  
aki vagyok hazatalált.

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 09.*





## Ecce homo?

A kályhában pirkadó  
parázs manó, sziporkázó  
csendülése leheli be  
a szobát. – Ülje le!

Súgja ezernyi tűzvirág, fázva  
didergő körmöknek, olvasztva  
jégruhájuk meleg mondattal: – Tedd  
orcátlan arcomhoz kezed!

A kályhában fények játszanak,  
s mint égi tűzmadarak  
a halló fülnek régi,  
igaz történetet mondanak végig.

Halljátok é mit regél  
roszogón a főnix-fa: Él  
a fényesség, pislákolva lölkedben,  
halovány kontúrú testedben.

Ahogy a nyár, akác, bükk  
és még mennyi sok fája az ük,  
öreg világnak, möghal,  
hogy bűbájlobbanással,

égbe törő megfoghatatlan  
örömsírással – miként Apátlan  
Fiú – érted izzó hő  
és sötétségben világ, Ő

legyen. Érted a szótlan  
szavakat, ember? Ízetlen, sótlan  
víz és szénkupac elem  
vagy hitedben, de bennem

még ember vér buzog,  
meleg ragyogás mozog,  
percben hetvenszer forog  
át, mit Ember, ki nem zokog,

nekünk adott. Most születik  
s az egek ős-meséi hirdetik.  
Földkarú anyád ezermillió  
lüktető varázsú, virágban burjánzó

gyolcsát levetkezi, mert  
tudja, koromban terem étert  
átfonó, hímzett lelkű Fényfiú  
és még planétánk sem hiú.

De te, ember, ki célja  
vagy neki, értelme, borja-ostyja,  
mindene, mit teszel ilyenkor?  
Hadd legyen szemem tükör ily kor

világának. Mind erre „nevelt“ fény-  
fagyereket kivágnak, hogy erényt  
nem kímélve, kettőhússzal gúzsba  
kötve vibráló vackok zúgva

csilingelőn ne láttassák majdan  
rügy-szíve csillagát. Hajdan,  
ó hajdan-könnyek sós vizei  
öntik a tisztuló enyhülést tengernyi,

tudatlan koponyátok koronájára.  
Életet vesztek el, mikor világra  
Körosztos-gyermek ereszkedik  
s a Jézusbúzáat már nem ültetik.

A remény napján jussod  
kéred, hisztis hitetlenséged dobozát,  
melyben mulandó poraid  
hamva, de parazsaid?

Azt nem dobozban leled,  
mert már örökkön veled  
lobogna vályog kemencéd  
dísztelen testében. Mércéd

vagy magadnak íme-ember,  
ítélet általad adatik, renddel:  
Ha serpenyőre szert-teszel  
minden s örök leszel,

de ha processzoros almát eszel,  
időtlen, világtalan veszel el.  
Bújj mártír fáknak  
lángja elé! Ágnak

sikolyát nem hallod,  
tanulj s te is rivallod,  
mit Vero-nika dalol neked:  
– Lényként születtem, fénnyé leszek,  
csak is benned vagy érted veszek!

*(Isten szent akaratával és áldásával,  
köszönöm a sugallatot Gábriel!)*

2016. 12. 12.

## Jászol keresztje

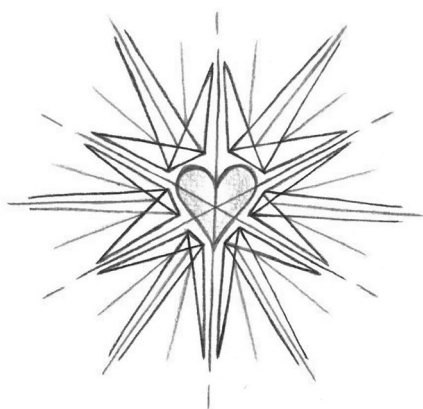
Szilajul szaporázza porát  
fagyok kavarca,  
ám belül bukottá merevül,  
elő – holt arca.  
A kotta, míg feszíti éneked,  
ha dalt hangozol,  
hiába hűlt cifraság,  
ha nem általad dalol.  
S ha benned húzza ritmusát  
a hangzás szelleme,  
elfeslik tőle hát  
a gát: világok tere.  
Új rend honol meg  
új világ trónusán,  
szív-törvény, a vasszeg  
virágozik a kereszt jászolán.  
Eltévedt ifjú angyalok hada didereg önmagától,  
szívét meg ne gyújtaná maga,  
ha mást csak ő kazánol.  
Kínjuk bélyege önmaguk  
szült álárvaság,  
hitük igaz lényege: karuk,  
mivel egy a valós-ág.

*Szombathely, 2018. 06. 04.*

## Téli zenész

Fájdalmas, lassú hangok szivárognak  
ki a téli, holdfényes mezőről. Sírnak  
a fellegek, könnyük hideg, nem perog,  
csak lebeg. Magában, mint réten öreg  
fa áll, vörös tulipánnal kezében  
vár az ifjú, ámde hervadó száll legény,  
szeme csillog, mint hulló hó: egek kemény  
könnye. Szorosan ölelő kezében  
csak szívének szimfóniája, zeng a  
mély, elhagyatott rét tűnődő világába.  
Még ríkatása is könnyűzik egeknek!  
Áll egyedül, arcán boldogság, de kinek?  
De töretlen, hideg hangszere meleg  
melódiája szüntelen tovalebeg,  
s várja, kihez e hang elér, ő csak remél,  
remél, egy dobbanást, tavaszi olvadást,  
két kezet könnyeden arcára kér,  
megosztani velük egy meleg simítást.

2013. december



# Hógolyó

Ha a szürke fátyol  
ege körbe táncol,  
dere télbe láncol,  
ha te véle játszol.

Keze vízbe mártva,  
leve mégse ázza,  
neve jégbe zárva,  
ha kezét bezárja.

Heve hó szilánkja  
dala benne járja,  
ere dobbanása  
tere, forma mása.

Szabadulva tér be,  
szíve dúl a térbe,  
ajakára térve,  
a szerelme érve.

*Szombathely, 2018. 06. 04.*

## Dia-dal

Jég virágzik az ablakon,  
véle virágzik a Napom.  
Jaj, te tündér, mit rajzoltál,  
a szívemnek mit szólottál?

Eliramlik víz szilánkja  
s csuda illat szálldogála,  
nem tudom én honnan való,  
mert nyitva már minden ajtó.

Minden ajtó, minden ablak,  
ezüst szálak kiszaladnak,  
mint a póké, oly csillámló,  
mosolyomtul kivilágló.

Ha jó Isten húrokat ád,  
hadd játszom legszebb nótát,  
olyan szépet, mint a rózsa,  
mely virágzik ablakomba.

Úgy muzsikál, szívem húrja  
az örömét kidalolja,  
táncol tőle a föld s az ég,  
beleborzong a mindenség.

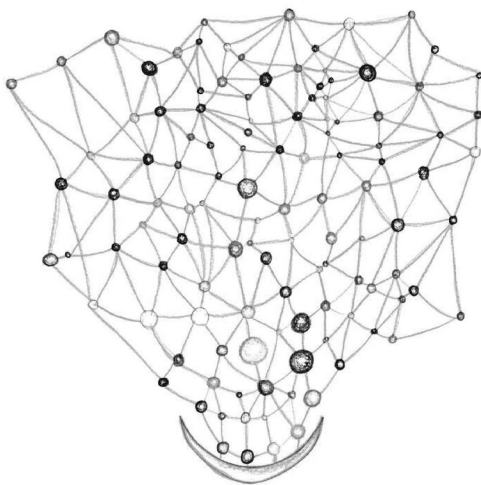
A föld könnye felpatakzik,  
ahogy a hó olvadozik,  
a kertjibe jön a tavasz,  
miképp dallal ültetem azt.

Felaranylik egy fonálka,  
hadd pendüljek véle játszva,  
mintha angyal hangját hallnám,  
mint a holdfény, olyan tisztán.

Mintha réz csengettyű volna,  
szélként engem simogatna  
s akkor a térdemre hullok,  
mert tudom már, hogy ki vagyok.

Én a tied s Te az enyém,  
szivárványhídnak tetején,  
karolhatom már a babám,  
mert szívemmel őt dalolám.

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 06.*



## T-öl-T

Üde a rend, hangtalan,  
tő lapul, sugároz.  
Ide a csend, untalan  
társamul határoz.

Puha a jég, izzen el,  
homok-szeme szárad.  
Bokor a vég, űz Ön, ell,  
homlok-szeme szárad.

Bogoz a jel, sújt-húr-ok,  
ölns igébe engem.  
Fokos emel, gyűjt burok,  
tölts világgal engem.

*Szombathely, 2018. 09. 19.*

# Regula

Megszült engem hazám,  
s Én Hazámat szülöm,  
hajam most kibúvik  
s én beleőszülöm.

Nyári derű Napom,  
pelyhek pergnek, hullnak,  
tán hegyikristály vagyok,  
halpikkely az Úrnak.

Bakot ugrok hátra,  
mint lehelet, mérnek,  
reguláz a szívem,  
örvénye a térnek.

Dobban a szívem, négy ütemére egy levegő jut.  
Kínálj hát levegőddel, véred bő itatóját  
szíja Napom, röge rőt rubin, angyali gyöngye szívednek  
s Én kalapálom a gyűrűd, s ím, a harántcsikozása:  
szignóm. Végy a tüdőmből, szógyökeimnek e lelke:  
csend s őr, s hogy ne beszéljek, ajkad a számra tapasztd.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 05.*

## Egy a szellem és a szív

Ó, rég drága barátok,  
kik voltatok nekem?  
Kik voltatok, lelketek  
ennyire ismerem?

Egy a szellem és a szív,  
tollainkat tölti,  
mi a Turul, ősz angyal,  
verseinket költi.

Nemzetünknek nemzedéki  
nemesedtek rímekben,  
a Magyarok Istenének  
őrzött tintavérben.

Dalra hív, lebeg talány,  
mi néma fénybe fürdik,  
csíra cseng és láng eseng,  
az égre ezt üvöltik:

Nyisd ki szád, ha száll e szárny,  
mi szóra bírna téged,  
népdalokba, népmesékbe  
s verseidbe téved!

Szertezeng, mi néma lomb,  
gyöke éber álom.  
„Bús magyar, dalolj hamar!”  
– zúg a vers s a várrom.

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.*

## Ő-reg-e

Úgy kerekedek fel világnak szerűjébe,  
Hogy megszaporodik bordám alatt szívem verése,  
Meggpattan erezetem ezüstös lakása, a láz,  
Egereket, nyulakat, csíkos macskákat megpatáz.  
Fuldoklik a légszomj, vak élmény megszaporíttatik,  
Úgy kapirgál kezemben a ritmus, mint a kertben a tik.  
Verőér savanyú, ízes hahotát megzaboláz,  
Csökönyösre kengyelt, zablát: igazi vadász!  
Pej telivér fekete düllelt szemekkel igéz,  
S tarisznyarák nézte házából, hogy tombol a vész.  
Csigaházak csavarában megcseperedik az arány,  
Úgy pendül koboz húr, miként benne meszes talány.  
Facsarodik, csavarul benne ős rege,  
Kagylóba fúva eltéved a hang. Berreg-e  
A Szó, a szeredás napba öltözött Fiú,  
Vagy csak él, mint Marci hevesen, gyöngö torkú?  
Sodor a nép heve, húlt szívek gyulladásá,  
Kiköpi farkát a kígyó, kifordul magából futása.  
Mérges fogak potyognak ezerarcú kőre,  
Belépek gyomrába, de mások futnak ki belőle.  
Tömjén lehelete zubog ki nyelve mellett,  
Szemből kivedlik szárnyas, hófehér lehelet.  
S az Arcturus ragyog, Regulus képe villan,  
Ezerből hét homály a múltból elillan.  
S akkor, ott tűzförgeteg dörgő kapujában,  
Rikongatott a pásztorbot s kezében fokost láttam.  
Kiborsózdott a bőr, felszisszentek csont gerendáim,  
Egyenesült a hát, a mocsok kisült: a Káin.  
Rózsakeresztbe repült a sark felé parazsakkal,  
Erényekre váltva bűneit fecske madarakkal,  
S már boldogul a felleg, fejek betörve már,  
S diadalmaskodik ezüstben égi szűz határ.  
Mennyek regéje regölve nem öldököl szívet,  
Csak az igaz, miben még a gyilkos is hihet.  
Kegyelemmel-teljes-asszony ragyog az ég határán,  
Ha számot adsz magadnak, lehullik rólad megannyi ármány.

Ég fövényébe bújva benne csillag mitológia,  
Felcsendül a bordád xilofonján égi harmónia.  
Zengzetes zamattal már nem zagyva dallamok,  
Kihullik belőle már a cél, a titok:  
Miért folyamodott köldökszinór Egyből beléd,  
S pehely tested lelkében hova tart a lét?  
Miért magyarnak küldték szomjazó ajkadat?  
Kapával kezekben felragyogtathassad magad!

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 26.*

# Őr-ízem vén

Tömörödöm,  
csiszol a szárny,  
bomol az árny,  
felöltözöm.

Merevedem,  
hajol a tó,  
simogató,  
beleveszem.

Hamu homály,  
neked adom,  
nekem atom,  
ürül a máj.

Birodalom:  
fülembé szót,  
kezembe sót.  
Bírd, ó dalom!

Ugye, ügye  
heve hava,  
rügye maga,  
én ürügye?

Szakad a mell,  
szokom a jót,  
örök-anyót,  
szikkadok-el.

Őrizem én,  
csillag a toll,  
ujjamra forr,  
Őr-ízem vén.

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.*

## Szegek és hasáb

Búg a háló,  
lám kibomol,  
mással háló,  
zúg, beomol.

Bég a bárány,  
gyapja gyilkos,  
farkas ármány,  
fogán gyúl kos.

Kenő asszony,  
koponyámat,  
tapasztotta,  
mint Anyámat.

Összekent csak,  
igazítsam,  
kifent szavak,  
mi gaz, irtsam!

Búj a zöld ág  
aranyosan,  
báj, ha szül. Tág,  
de szorosan,

mint a szegek  
és a hasáb,  
mint a gyermek  
anyja hasát.

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 23–26.*

# Aquarium Poeta

Mikor még nem volt kor,  
s nem voltam még sehol,  
ott voltam én Ott-hol.

Hogy Én voltam, bizonyos  
a születő kis-okos,  
ki vén és koros.

Árnytalan csecsemő,  
szakállal születő,  
lóg csillag csecsen ő.

Szemében gólyahír,  
kezében tollal ír,  
mennyit csak válla bír.

Sarlóban ringatva  
Ős-anyja otthagya,  
árva nő dajkálja.

Huszonegy esztendő  
szoptatott csecsemőt  
s férfivá nőtt.

Szeretett ég-telent,  
de mindig végtelent  
kereste szüntelen.

Boszorkány seprűje  
ütött rá fejére  
s hullott víz mélyére.

De vizeknek tündéri'  
lelkét beleheli  
s levegőt megleli.

Megmosta a fejét,  
bekente vert sebét,  
itta élet vizét:

Anyjának méh-nedve,  
könny kicsordult tőle,  
emlékszik keblére.

Szakállá felserkent,  
boszorkányt falra kent,  
ha esze is elment.

De most jött az meg neki,  
keblére öleli  
s leánnyá szereti.

Úgy csókul ajkára,  
mint akkor anyjára,  
tapadt bimbájára.

Most már csak leánytul,  
három gyöngy forrásbul,  
iszik, úgy férfiul.

Nap, Hold és Csillagok,  
csurgóknál felragyog,  
ha szerelemes vagyok.

A gólya lehozott,  
kecskéből itatott  
s még időt is adott.

De el kell, hogy számoljak,  
ne csak úgy álmodjak,  
lovat is befogjak.

Ostort megcsattintom,  
hazámat tisztítom,  
időt megállítom.

Ha szűz leány szava bő  
ítélet hava jó  
nincsen már több idő.

Szűrömet leveszem,  
újra merít-kezem,  
helyetted is teszem.

Mert ugar porhüvelyén,  
ha szíved nincs helyén,  
csók oldoz gaz-testén.

S virágba borultok,  
úgy összefonódtok,  
mint köldök zsinórtok'.

Bennem most újra nő,  
újjá születve jó,  
lovallva földbe nő.

*Szombathely, 2017. 05. 15.*

## Bujdos-óra

Pancsikol az aranyszalma  
Fönn bóbiták ülnek rajta,  
Löfkölődnek, csókolóznak,  
Süvegükön csillog a Nap.

Nyugat árnya, Kelet fénye:  
Szaru kristály szűz pihéje,  
Úgy kacagja, táncol vele  
Megperdül a kereszt-szeme.

Iker ifjak, az oszlopok,  
Kapujukon bekopogok.  
Kapu kulcsa, sípnek lika,  
Aranyalma legjobb-bika.

Nádi síppal, hegedűvel,  
Tünde tánccal repülünk el,  
Mégméretünk az erőnkből,  
Mert a sípunk roppanós, tör.

Csalitosba, csarabosba,  
Ezt suhogja szelek orma,  
Tilinkófa csicseregi,  
Ha a vándor megkeresi.

Csörgő botok csucsorogják,  
Som-pirosba izzik az ág.  
Szíved izzon, ne a vérgőz,  
Pirnyag fényben szökik az őz.

Szűkös ösvény a mocsárban,  
Fehér kígyók koronában,  
Megiramlik az ökör-szem,  
Mint a hajcsár vezet engem.

Ki a körből, karikából,  
Üstökösként a határból!  
Pecsételve papi sorsom,  
Ha a szegeim eloldom.

De begyógyulnak a sebek,  
Én csak bujdos-óra megyek.  
Eljegyezve van a kezem,  
Holló hozta a nászt nekem.

A kupában bizonyít-ék,  
Benne perdül neve az: Ék  
Ezért utam Neked adom,  
Kiseperve, tisztán hagyom.

*Badacsonytomaj, 2018. 01. 24.*



## Ez itt csak ólam

Titkoktól ténfereg, szerelemért szalad,  
szalmakoszorút kötnek, te kössél magad.  
Bicskét csipegetne, csipkét becézne,  
gubacsot gurít a szó e kézbe.

Néma nyomokon pihen a nevetés,  
Nevekről sziszeg olykor a feledés.  
Láp ápolja hajló lépteim,  
havazóvérű kígyók vertjeim.

Avató permeteg, ékszer a hajra,  
derűtől elillva ködöt köt a bajra.  
Híre a világnak, minden szívzörej,  
alvad a vérem, rög-tőn még ölelj!

Arany árny szemhéjam, arcod takarja,  
hajadon kendő, hím-ez a karja.  
Kínáljál almával, álmodj Te rólam!  
Palotám a Nevem, ez itt csak ólam.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 04.*

# Nagypéntek

Zsong a lég,  
leng, zihál,  
szemem lék,  
ell-hal-áll.

Peng Nevem,  
mint a húr,  
pénteken  
fáj az Úr.

Hold kereszt  
egy-úttal,  
holt ereszt,  
zárt kúttal.

Tartalak  
titkosan,  
forrt alak  
piszkosan.

Likasra  
avatatott,  
méhkasra  
e-hat-ott.

Átlátok  
kezemen,  
itt-á-tok,  
leveszem.

Rajtam holt  
eredő,  
nékem szólt,  
Nevem Ő.

Él-etet  
keresztfám,  
él-e-tett,  
Nevem: Pán.

Ládika-  
hordozó,  
új iga,  
hord e szó.

Győz e gőz,  
sír anya,  
tisztá őz,  
sír lánya.

Kettőn áll  
a vásár,  
Ő a grál,  
én már sár.

Nő a sír,  
sír a nő,  
Ő megír,  
Én meg Ő.

Pálcika  
ölelőn,  
égi fám  
ölel Őn.

Harmadik  
tíz után,  
mint ladik,  
ússz bután!

Bánatom  
elnövöm.  
Bál a tón,  
nyisd övöm!

Cipel-tél,  
véresen,  
szeg-ell-tél  
kéztelen.

Tartalak,  
tágul-ok,  
ím-ád-lak,  
át-nyúl-ok.

Perdülök  
hústalan,  
eldőlök,  
nincs falam.

Faragtuk  
meg egymást,  
Ők a luk,  
s szült áldást.

Felnövök  
egy napon,  
lásd örök  
Névnapiom!

*Badacsonytomaj, 2018. 08. 21.*

## Nagy triád

Bóbiskol az éj, vállamra hajtja fejét,  
pillantásom a mély, benne hordom erejét,  
ezért szorít magához.

Hunyorog a hó, rám szikra csipa pattan,  
hús szavaim a só, hű-v-ízét bírom abban,  
ezért karol át lágyan.

Ébren van a vér, tekintetünk össze-tűz,  
él figyelmem él, szívet kalapált vas, kékülzsz,  
ezért mozdul, csak velem.

*Badacsonytomaj, 2018. 09. 04.*

## Kerekecske, gombocska...

Kerekecske, gombocska,  
szívszalajtó fogócska,  
de ócska...

Inog ingemen a gomb,  
de meg tart e sovány comb,  
így szorong.

Sűrű erdő tekintet,  
gyűrűt von e tekintet,  
mi intett.

Mint madarat tériszony,  
szárnyat tör e fényviszony,  
jaj, bizony!

Vidor idol e lencse,  
szemem tőled szerencse  
szelence!

Szavam érted elered,  
értem dobogjon ered,  
ha mered!

Menedék e meredek  
völgy, mit szívnek nevezek.  
Elveszek!

Karodon kísér kosár,  
én a talpadon a sár,  
mi rád vár.

Itt szalad a nyulacska,  
halált hozó halacska,  
a macska.

Kerekemet oldozó,  
szakadt ingem foldozó,  
leányzó!

Hírhozó ős csillogás  
csillagának helyet ás,  
e varázs.

Veled legyek meztelen,  
mikor szívem esztelen,  
nesztelen.

Ha nincs rajtunk semmi ing,  
ölem bölcs, a szív sem ing,  
veled ring.

*Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 30.*

## Ibolyaláng fejedem...

Ibolyaláng fejedem,  
szemérem a szemedem,  
pirul pimaszon álom,  
könny fakad a bokádon.

Lépted nyomán pocsolya,  
esőcseppek mosolya,  
kis madárkaitató,  
járásodból fakadó.

Ringató a levegő,  
szádból békét cipelő,  
ékkő szilánk derekad,  
elhajlik holdsugarad.

Körülötted a fények,  
igaz hitükbe térnek,  
kivirágzik az idő,  
jelent körbe ölelő.

Megállnak a gyúlt egek,  
elmerengve figyelnek,  
örülnek a csillagok,  
hogymind szívedtől ragyog.

Elvirágzik a szemem,  
beporoztad szellemem,  
csírázz ki a szívemben,  
föld-fekete véremben.

Legyek eged, talajod,  
váltsd meg velem a bajod,  
sarjadj ki a szavamtól,  
s borulj rám hús havamtól.

*Badacsonytomaj, 2018. 07. 06.*

## Adó

Kicsontozott e vidék,  
csonkán ül az eleső reménység  
e tájék ócska székétől távol.  
Akár a mészáros, ha kezet nyújt,  
belül szoros, kívül alvadt  
vér vonult karján,  
zavartan, bár szégyentelen  
üdvözölt e látvány.

Elhűlt, elpattant a pír  
a vidéken, járvány,  
miként a sír  
lehűtötte a boltozott arcú,  
lefagyott, karcsú  
gát menti képet.  
Elbomlott a kő is,  
ahogy az enyészet  
friss,  
lassuló terében  
elidőz az elmúlás  
kavicsok körében.

E homok a konok idő,  
melytől a fény úgy hajlik, majd újra megnő.  
Színekbe hajol a fehér alázatosság  
s egy ponton virágot  
bont temérdek világ.

Elvon magától a tágulás,  
ahogy e szeletbe e varázs  
elvet akár a magot,  
s mi most beérett, Érte maradtam ott.

Mint a kirakós hiányzó darabja,  
birtokában nem voltam már rabja  
az árnak,  
mi elsodorta rendjét a magánynak,  
helyére hívta a szükségszerűség.

Pont a rendezetlenség  
elvakult medrén.  
A gát csepeg,  
nem szakad át  
a szó a mellen,  
nem taszít már az ellen.

Békét olt  
az egyszerűség a kiholt  
ürességre.  
Nem szólt,  
mi néma most az égre.

Egyként virágzott  
tengeren ibolya,  
ahogy arcán  
irult akkor mosolya.  
Körötte csüngött,  
mit kibontva  
Ő virít le hozzám,  
akár sziklát hasítva  
fény rögtől leő csákány.

Tőled függ e tér,  
(már Téged szólítalak)  
mint hegymászon a kötél,  
égen a madarak.

Ibolya a kéz  
ibolya a szem,  
ibolyára néz  
ibolya eszem.

Ibolya a haj,  
ibolya a bőr,  
ibolya a zaj,  
mi nem gyötör.  
Ibolya köröm,  
ibolya a fül,  
ibolya öröm  
körülotted ül.  
Ibolya a szó,  
ibolya a jó,  
ibolya a vér,  
ibolya a hó.  
Ibolya guggol,  
ahogy szívem ül,  
talpadon hajol,  
magasba vegyül.  
Ibolyákon túl,  
ahol a szemed,  
enyém az az-úr,  
zúgó peremed.

Elég a bőr,  
ha el nem ér,  
elég a szó,  
ha csak fecsér.

Infravörös ragyogásban  
ibolyalángú világ,  
a közepén egy szív dobog,  
keresztezett más-világ.  
Anyaméhkas ereimben  
tekintetem vére foly,  
kelyhet önt szírom világ,  
zsengül benne a bíbor.  
Köréd kunkorult ekképpen  
e vézna véna rengeteg,  
tüdő vagy szívem körében,  
Tőled telten zengetek.

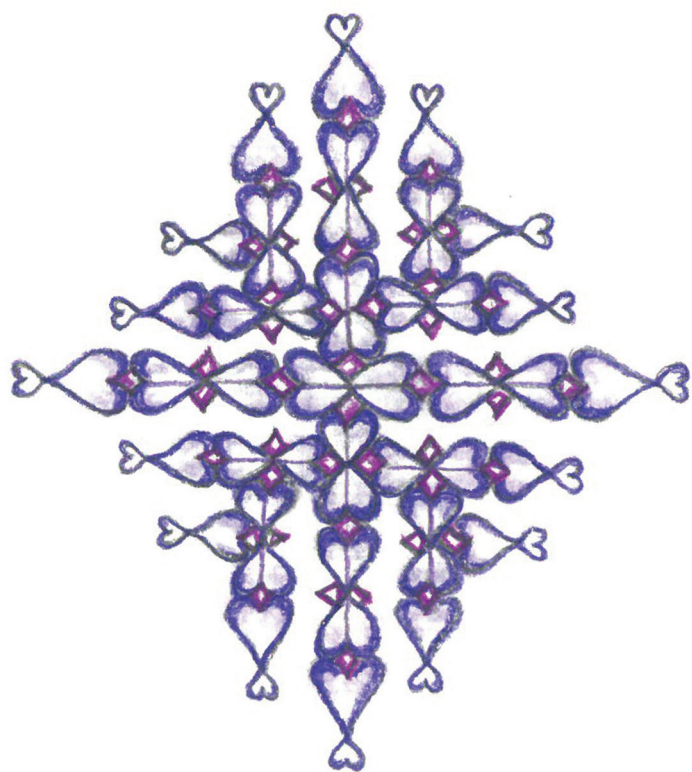
A halló az elhaló bog  
gyökértelenségén  
muzsikát lel, dobog  
szívem halójelenségén.  
Szív-árván-szív,  
kifújom, mivel betérsz.  
Csokorba kötöm, mit szedtél,  
mivel e kéz így tesz.  
Tavasz van, eltelt a tél  
s Te eltöltöttél.

(Mellékdal)

(A látható fény határán könyöklöm az égre,  
árva íve megtört szívéen enyém a Vörös.  
Táguok, terebélyesedem jog-arán a v-égre,  
szememnek nincs már, csak földi szépe.  
Emlőd húrján túlra tér a Szó, nő ős-bögy-ős  
s áll az ellt, a Fi, aranya ki-hallható, a Hős,  
a-dó, ad-ó.)

*Gyergyószentmiklós, 2018. 08. 02.*

*– mellékdal: Szombathely, 2018. 11. 21.*





## Teremtő nemtövében

Kis vérgyűrű, mivel hűséget fogadok,  
Egy szem somot az ajkaid közé átadok,  
S körülillatoznak hárs-angyalok minket.  
A szív liturgiája ez, lényünk minden  
Porcikája a törzsed előtt oltáron  
Fekve, válunk Veled egygé a zsoltárod  
Zengetve, szerelmet termő nemtövedben.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 31.*

# Magnum Opus

Mindenbe fonódó energia,  
az idő tágul, magzatvize az álom.  
Megszüli a jelent, ő a fia,  
Plejádok-placentája testvérpárom.

Ellett az egeknek esztendeje,  
bennem született meg sűrű szivárvány,  
enyvesen fejlődik ficáncoló-fehérje,  
szertűzben izzó mennyei koholmány.

Megszépül az arcnak minden göröngye  
s újjá épül a test velő-fényfája,  
kitágul a feketelyuk, szemek űrszín gyöngye  
s akár egy imát, szerelmét égbe kiáltja.

Ékköveket présel ki a hám hálója,  
vert, ejtett ékeket formál a szűz  
láng, szárnyzuhogás zápora  
zavart lényeket mind elűz.

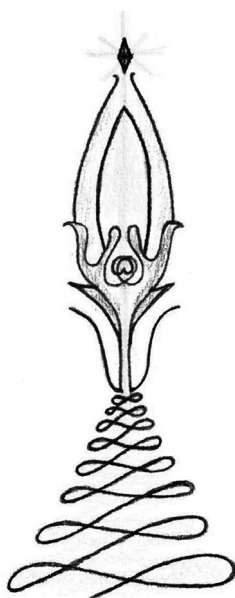
Forrás fölfakad a dombok  
s hegyek alatt, keresztvíz csordogál  
s áldás, mantra, ima minden, mit ekkor mondok  
s a himnuszra önvalóm hittel feláll.

Egy húron pendül bennünk minden ideg,  
mit Er-ős íja lövelléseivel penget.  
Perzsel forróság, kiráz a hideg,  
mikor tekintetében látom a mennyet.

Tarkóm tára tárt, tétovátlan!  
Őrzöm apró angyalt kísér  
s a méhek égi bölcsőből rajzanak bátran,  
míg a kaptár királynőjéhez az Egy elér.

A bölcsek köve kristályosodott,  
benne szerelmes szemek találkozója,  
a sugaras struktúra anyagba íródott,  
elkészült királyok citológiája,  
élő, áldásos kvintesszenciája.

*Badacsonytomaj, 2017. 08. 29.*



## Csillag-csujjogató

Van nekem egy cseresznyefám,  
de apró volt, mint a gatyám,  
de mikor már siheder lett,  
az én gatyám le se esett.

Mikor virág illata száll,  
az én szívem úgy kalapál.  
Gyere babám, fa tövibe,  
bújjál kezem közepibe.

Mikor érik a cseresznye,  
gyere, akaszd a fülembe,  
ugorjunk át a tűz felett,  
este hadd aludjak veled.

Másnap reggel virradóra,  
szól a kakas riadóra,  
hogy az apád téged keres,  
s jaj a nyakad milyen veres.

De veres a szoknyád alja,  
érett gyümölcs vére rajta.  
Vidd le gyorsan a patakba,  
hogy a foltot elzavarja.

Oda megyek házad elé,  
kiállok az apád elé,  
letérdelek a kapuba,  
engedjen bé az udvarba.

Mer' én a lányát szeretem,  
reánk virradt a szerelem,  
úgy érett meg bennünk este,  
miként szánkban a cseresznye.

Felállított babám apja,  
markát értem az arcomba:  
Jaj a gyümölcs finom, édes,  
de magot nyelt az az édes!

Ha legényként szoknyát forgatsz,  
és csak úgy gyümölcsöt oltasz,  
akkor fiam ragadj kapát,  
nevelj nekem szépunokát.

Én a kapát megragadtam,  
éjjel-nappal le se raktam  
s mire fakadnak a rügyek,  
már én mindent helyre teszek.

Kapát, fűrész a helyire,  
nem volt más az én kezembe  
s a babámnak szíve alatt,  
kivirágzott a patyolat.

A babám mellyére teszi,  
én a kezem nyújtom neki,  
ő megfogja kis kezével,  
hangtalanul, csendbe fülel.

S a nagypapa könnye folyik,  
keze hátamba csapódik.  
Derék legény vagy te, fiam,  
de gyönyörű unokám van.

*Badacsonytomaj, 2017. 06. 01.*



# Tartalomjegyzék

Ajánló	
Péntek Róbert: Bujdos-óra című verseskötetéhez .....	3
Pénteki Bujdos-órák	
(bemelegítő) .....	5
Ősanyám .....	9
Egy-koron-a-Földön .....	11
Embrió .....	12
Földtől az égig .....	14
Imád előtt .....	16
Összekulcsol a kéz... ..	18
Rózsafüzér .....	19
Engesztelő .....	20
Mint teszem mítoszom .....	22
Szám-szára .....	24
Illik a szó a szájra... ..	27
Szép szó .....	28
Ó, szív! Nyugodj! .....	29
Tükörszoba .....	31
A pokol tornáca előtt egy lépéssel .....	32
Keresztes .....	34
Találkozhatnánk .....	35
Közvagyon .....	37
Neked írom .....	39
Finomító .....	40
Köpet .....	44
Kutya .....	45
Parti éger hús tövében .....	49
Súg, bűg a víz... ..	51
Angyal .....	52
Mar-adj! .....	53
Walt ser .....	54
Bál-a-tón .....	55
Másnaposság .....	56
Kór-kép .....	57
Mai magyar éneke .....	61

A-kar-ás .....	63
Isten hozott! .....	65
Ott vagy hun .....	67
Mellettem .....	68
Pólusaink .....	69
Visz-Lát .....	70
Hold-dalom .....	71
Felövezés .....	74
Jel-mezem .....	75
Véd-ő-olt-ás .....	76
Alamizsna .....	78
A csend üstöke .....	79
Mar-ad-ék .....	80
Napnyugtai hajnal .....	84
Veres a csont... ..	86
Át .....	87
Át-lát-szó .....	88
Gyertyát gyújt a napsugár... ..	89
Pár-t-áz .....	90
Vak lovas .....	92
Íz-lel .....	93
Levelek, levelek... ..	95
Ki-kép-ez .....	96
Gyűjtő-pont .....	97
S-írdogál .....	99
Negatív .....	100
Át-ma-ró .....	101
Átutazók .....	102
Le-rí-mi-ró .....	103
Szólam .....	104
Szentbeszéd .....	106
Mi-tag-ad-ás .....	107
Megfogtam Egy szúnyogot .....	111
Ki-talál .....	113
Üss, de köss! .....	114
Muskátli ajkak... ..	115
Csinosodnak csillagok .....	116

Ünnep .....	118
Lányokról édesen .....	120
Csak a nyírfa fehérlik... ..	121
Bodzabokornak tövibe... ..	122
Mi-se-ha-mar .....	124
Ősz .....	125
Szüret .....	126
boRostya .....	129
Bor-oka .....	130
Hideg .....	132
Ezt daloljad, mikor iszol... ..	133
Ecce homo?.....	135
Jászol keresztje .....	138
Téli zenész .....	139
Hógolyó .....	140
Dia-dal .....	141
T-öl-T .....	143
Regula .....	144
Egy a szellem és a szív .....	145
Ő-reg-e .....	146
Őr-ízem vén .....	148
Szegek és hasáb .....	149
Aquarium Poeta .....	150
Bujdos-óra .....	153
Ez itt csak ólam .....	155
Nagypéntek .....	156
Nagy triád .....	159
Kerekecske, gombocska... ..	160
Ibolyaláng fejedén... ..	162
Adó .....	163
Teremtő nemtövében .....	167
Magnum Opus .....	168
Csillag-csujjogató .....	170

Támogató

Nemzeti Kulturális Alap – [www.nka.hu](http://www.nka.hu)  
Badacsonytomaj Város Önkormányzata

Péntek Róbert: Bujdos-óra – Mindenségmedence versekben  
Sipos Eszter rajzaival

Kiadó:

MURAVIDÉK BARÁTI KÖR KULTURÁLIS EGYESÜLET  
Pilisvörösvár, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)  
[muravidek@freemail.hu](mailto:muravidek@freemail.hu)  
[www.muravidek.eu](http://www.muravidek.eu)  
[www.evid.hu](http://www.evid.hu)

A borítóttervet NÉMETH CSONGOR készítette SOMLÓSI BLANKA rajza és a hun koronáról készült fényképfelvételek (<https://vilagfigyelo.com/a-hun-korona-a-szent-koronanal-is-titokzatosabb-osi-fejedelmi-ereklye-nyomaban/>) felhasználásával  
Tipográfiai tervezés: NÉMETH CSONGOR  
Nyomdai előkészítés: ANGRÁF BT., Budapest  
Nyomda: BODNÁR NYOMDA BT., Budapest

ISBN 978-615-5750-51-9

ISBN 978-615-5750-52-6 (PDF)



